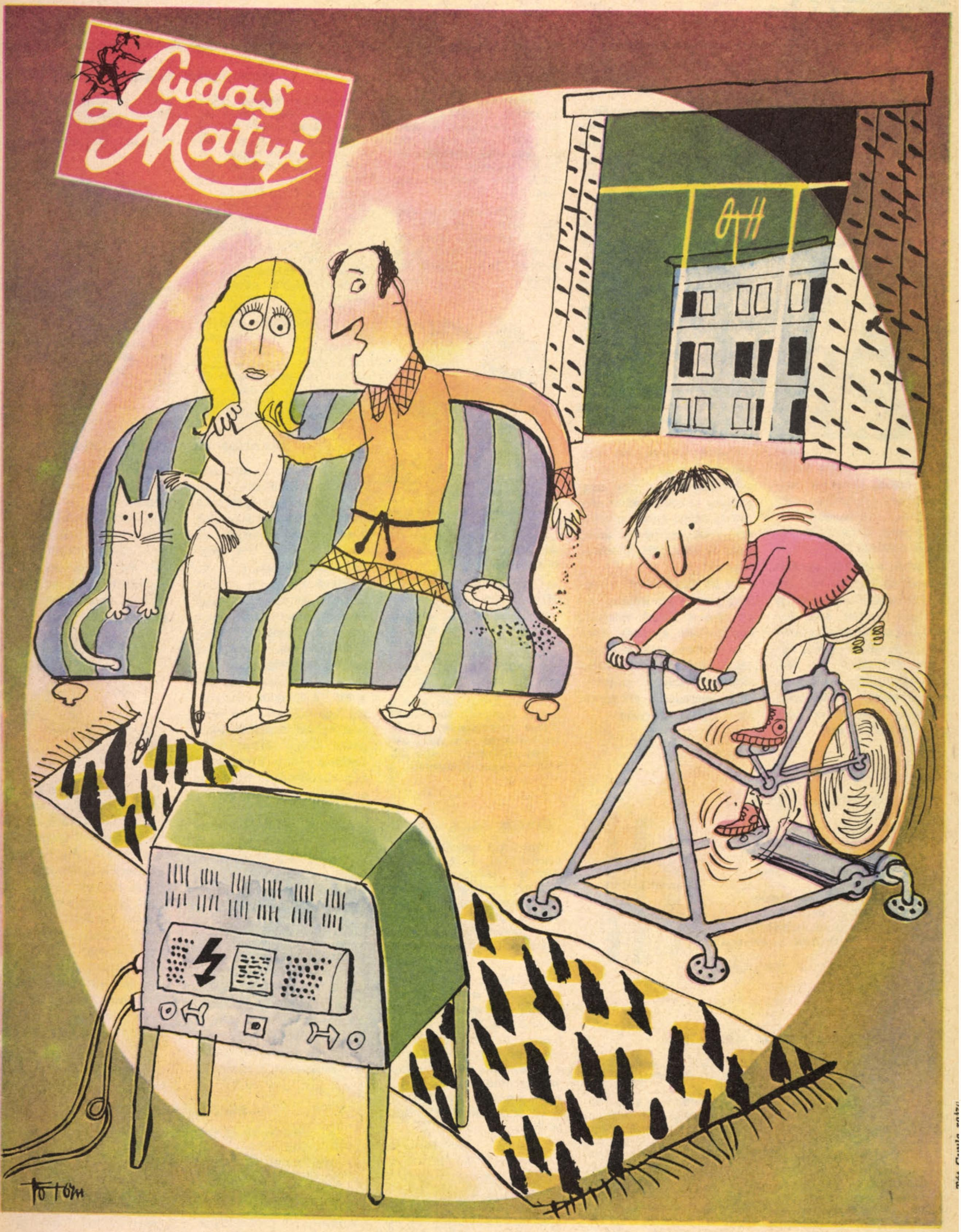
XXIX. ÉVFOLYAM, 17. SZÁM **Ára: 1,80 Ft** 1973. ÁPRILIS 26.

Tót Gyula rajza

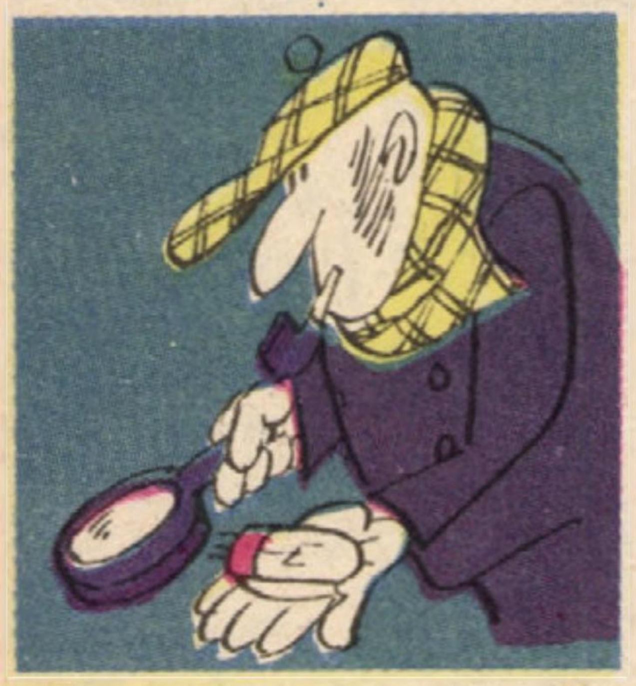
— *Na látod, mégiscsak rávettük a gyereket egy kis testmozgásra…*

KEDVES LUDAS!

CSŐ-ÜGYEK

Olvasónknak szüksége lett volna egy rádiócsőre. Szekszárdon, ahol lakik, nem kapott. Kereste hát Pécsett, s az ország több más városában, míg végre Baján rábukkant egy villamossági bolt kirakatában. Meglátni és megutálni egy pillanat

műve volt, mert az árjelző céduláján 173 forint szerepelt, holott olvasónk legutóbb egy ugyanilyen csövet (akkor történetesen Pécsett) még 36 forint 40 fillérért vásárolt.

Olvasónk efölötti méltatlankodását lapunk leközölte. Postafordultával jött is a válasz Bácsból: nem történt árdrágítás a bajai boltban, az említett csőnek valóban 173 forint az ára, mert az külföldi gyártmány, míg a másik, a 36 forint valahány filléres, az csak sima belföldi termék.

Így hát minden rendben van. Azaz, mégsincs. Van itt még néhány nyitott kérdés, amire választ kellene kapnunk, s most már nem Bácsból, hanem valami illetékesebb helyről.

Miért van ekkora árkülönbség egy hazai és egy külhoni gyártmányú cső között? Valószínű, hogy a külföldi jobb, mint a mienk. De nem lehet ötször olyan jó. Azt is tudjuk, hogy az importárukat elég magas költségek terhelik. De mégsem lehet ötszörösen magasabb az ára a hazainál. Ha nem sikerül olcsóbban megszereznünk, akkor ne hozzuk be.

Illetve hozzuk be, egy esetben: ha az olcsó hazai gyártmányból is van elég, s akkor a vevő kedve szerint dönthet: a magyar csövet veszi egyszeres áron, vagy a külföldit, ötszörös pénzért?

És itt elérkeztünk a leglényegesebb kérdéshez: hova tűnt az olcsó, magyar, harminchatnegyvenes cső?

A nyomravezető kereskedelmi hatóság értékes jutalomban részesül: megtarthatja magának a 173 forintos külföldi csöveket.

(r)

PARKETTA

Csőrepedés volt a múlt év végén, Kostyál Gyuláéknál, Budapesten, a XIII., Hegedűs Gyula utca 8. számú ház első emeletén. Jókora területen beázott az alatta levő üzem mennyezete.

A házfelügyelő bejelentése után megjelentek az IKV szerelői. Felcsákányozták a parkettát és kicserélték a megrepedt vízcsövet.

— De mi lesz a felszedett parkettával? — aggodalmaskodott a bérlő.

— Bejelentjük, kérem és rövidesen megcsinálják. Legyenek nyugodtak! — mondták a sietve távozó szakemberek.

Azóta elmúlt a tél, de a bérlő türelme is elfogyott.

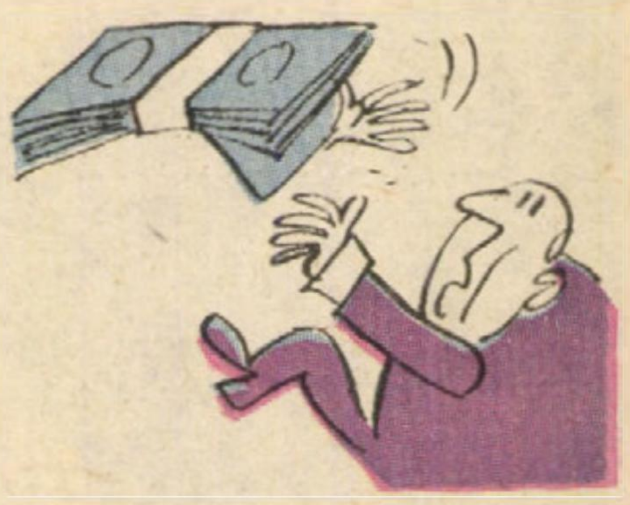
A házfelügyelő sürgette a munka elvégzését és a bérlő is kilincselt a 15-ös számú házkezelőségen személyesen. Sajnos: eredménytelenül.

Csoda, hogy ezek után a Ludas Matyihoz fordultak? Kihez forduljanak? Az illetékesekhez — a XIII. kerületi IKV-hoz — úgy látszik — hiába fordulnak.

(f. i.)

EGYSZERŰBBEN NEM LEHETNE?

Ügyvédi munkaközösségünkhöz, ahol dolgozom, egy vállalat tízezer forintot meghaladó összeget utalt át. A címzésben, nagyon helyesen, feltüntették az ügyintéző nevét is. Ilyen nagy összeget a posta nem kézbesít ki, s ez még érthető is. De az már bosszantó, hogy a munkaközösség alkalmazottjának még az utalványt sem adják oda. Az ügyintéző, munkájának természeténél fogva, napközben nincs ott az irodán, amikor a postás az utalványt kiviszi. Így kénytelen volt elmenni a Verseny utcai postahivatalba és sorbaállni az utalványért. Onnan pedig át kellett mennie a kifizetőhivatalba és ott újból sorbaállni, azért a pénzért, amely nem is őt illeti, hanem a munkaközösséget. Valami jobb szervezéssel meg kellene azt oldani, hogy kevesebb utánjárással

és időveszteséggel is megkaphassa a címzett a pénzt! Mert még egy közületnek sincs ideje a feleslegesen sok futkározásra!

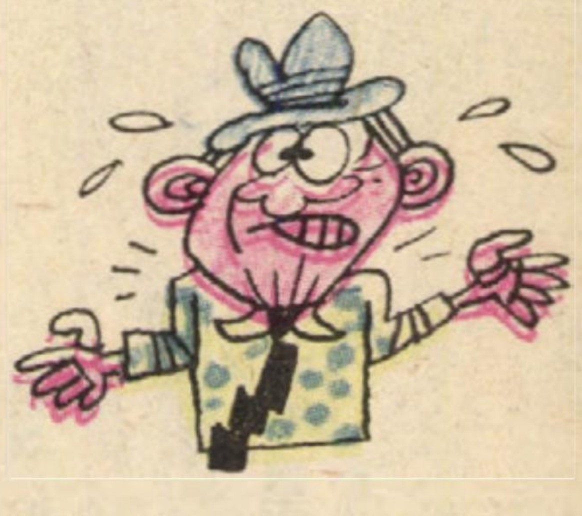
Dr. K. A.
Budapest

KALANDJAIM A SZIRÉNEKKEL

Megjelentek a divatáruüzletekben a divatos pasztell színekben pompázó, mintás férfiingek. Úgy tűnt, vidám, köznapi viselet lesz, vásároltam hát két darabot, hosszú-hosszú évek óta meglevő méreteim szerint. Repesve siettem haza, hogy elkápráztassam családomat, ám milyen csalódás: a felpróbálás után, elismerő sikolyok helyett, családom tagjai betegre kacagták magukat, a nyakam pattanásig feszülő piros-lila ereinek és az ingujjból bőségesen kilógó férfias csuklóimnak láttán. Ezen az estén két előadás volt, mert a másik inggel sem jártam különbül.

Másnap az üzletbe siettem, ahol előadtam tapasztalataimat. Az eladó készségesen ajánlotta: „Tessék egy számmal nagyobbat venni és az eredmény nem fog elmaradni." De elmaradt! Otthon az ingnyakat begomboltam és nem szorított, de a gombtól éles ránc-sugarak húzódtak vállától vállig és a közbeeső részeken. Az ingujj, ha nem mozogtam és a karomat mereven behúztam, egy kicsit takarta a csuklómat. E napon ismét két, mérsékeltebb sikerű előadás volt.

Harmadnap az eladó ismerősként üdvözölt, s a még egy számmal nagyobb inget látta megoldásnak. Neki volt igaza! Mily boldogság! Ingnyak és ingujj ott volt, ahol kellett. Végre...

De jaj! Az ingeket kimosták és tébolyultan láttam, hogy ott tartok, ahol az elején. Az ingek összementek, a gallér és a kézelőbélések, mérettartók lévén, burkolatukban el nem férve, hurkákat és harmonikákat alkotnak, továbbá nyakam dagad, csuklóm kilóg, mint az első napon.

Hát ezeket a soha nem tapasztalt örömöket nyújtották nekem a hangzatos SZIRÉN elnevezésű ingek, 176 forintos egységáron.

Ivánka László
Bp. XVIII. Építő u. 22/b.

OTT TÚL A RÁCSON...

„Rácsos kapu, rácsos ablak,
Titkon sokszor megsiratlak"...
Ez a nóta járta régen,
Dalolhatjuk most ekképpen:

„Rácsos lodzsa, rácsos lodzsa,
Rám a bajt a rácsod hozza!
Rácsoztalak titkon, csöndben,
S bírság miatt hull a könnyem!"

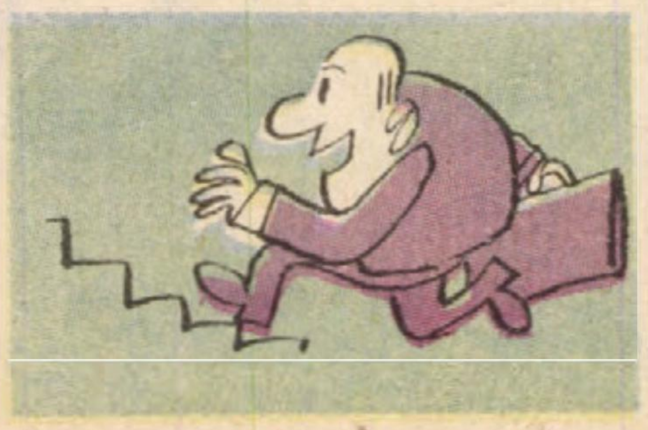
K. Tóth Lenke

ÖTSZÖR ÁLLT A LIFT

Március hónapban ötször romlott el a házunkban levő lift. Minden alkalommal huzamos ideig állt, míg ideiglenesen megint rendbe hozták. Emiatt számtalanszor kellett gyalog megmásznunk a magas emeleteket.

Áprilisban, úgy lehet, megdöntjük a márciusi rekordot is, mert 6-án újból elromlott a lift és leállt. Jó lenne már úgy megjavítani ezt a rakoncátlan felvonót, hogy ne csak néhány napig járjon minden javítás után, mert ezt már sem idegekkel, sem lábakkal nem bírjuk!

Gerő Ferencné
Bp. V., Veress Pálné u. 10.

EGY „SZOBOR" MEGSZÓLAL

Egy „megrögzött metróutas" gúnyos hangon írt azokról, akik a metrón „szobroznak", azaz odaállnak a bejárathoz és az ülések támlájához támaszkodnak.

Meg kell vallanom, hogy én is egy vagyok ezek közül, s nem passzióból szobrozom, hanem kényszerűségből. Ha beljebb megyek és megpróbálok kapaszkodni, akkor úgy érzem magam, mint Karinthy kisdiákja: lógok a szeren. S mivel rendszeresen egy vagy több csomaggal utazom, ez elég komoly sportteljesítményt jelent.

Tűnődtem már rajta, hogyan lehetne ezen segíteni. Két megoldást is találtam:

1. Tegyék alacsonyabbra a metrón a kapaszkodókat.
2. Az alacsonyabb felnőtteknek és a gyerekeknek kölcsönözzenek sámlit vagy gólyalábat, hogy ők is tudjanak fogódzkodni.

Nekem az első megoldás tűnik rokonszenvesebbnek.

Kárpáti Tamásné
Budapest

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Az áram ingatag" című közleményük nyomán tatabányai olvasóik panaszát orvosoltuk:

Megtiltottuk az érintett körzetben engedély nélkül használt hegesztő transzformátorok üzemeltetését.

A Károlyi utca és a Paradicsom utca csatlakozásánál — ideiglenes jelleggel — felszereltünk egy kísérleti feszültségszabályozó transzformátort. Jövőre a körzet villamos elosztóhálózatát a megnövekedett fogyasztói igényeknek megfelelően átépítjük.

ÉDÁSZ Tatabányai Üzemigazgatósága

EGY AMERIKAI A NAGYVILÁGBAN

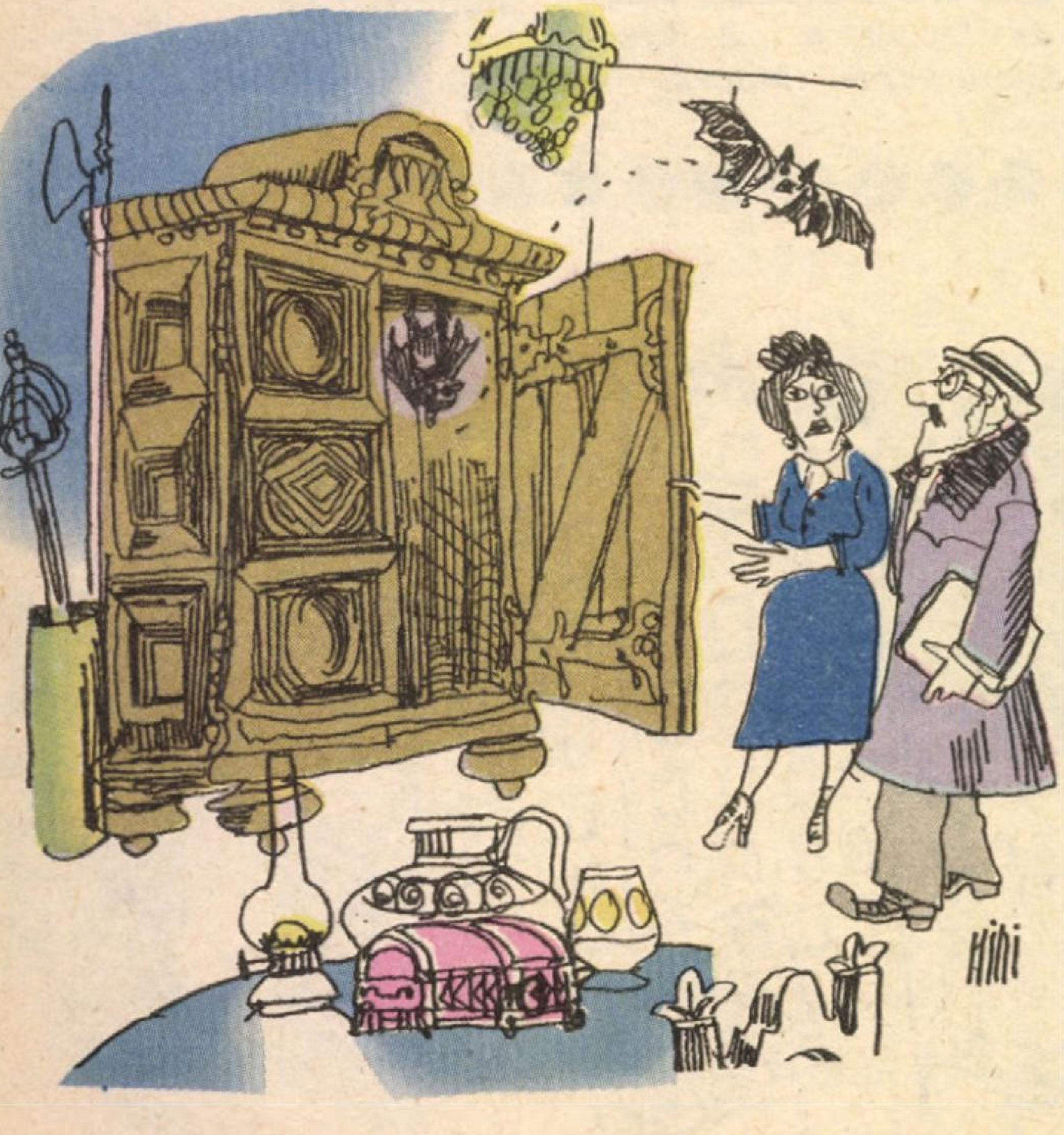
(Stern, NSZK)

FELEDÉKENY MUNKAERŐ

– Tessék mondani, dolgoztam én már ennél a vállalatnál?

RÉGISÉGBOLTBAN

– Erre a szekrényre tetszik mondani, hogy nem eléggé antik?

Tiszteljétek a kisdedeket!

Amikor visszatértem a XXI. századból, azonnal leültem az írógéphez, hogy beszámoljak a tapasztalataimról.

A tudomány, a technika valóban óriási fejlődésen ment keresztül és mindaz, amiről a sci-fi írók álmodoztak: megvalósult.

Néhány hétig egy mérnök házaspárnál laktam: volt egy gyerekük, a két és fél éves Ottó, akivel nagyon összebarátkoztam. Ottó reggel hat órakor kelt — a robot-mama ébresztette — és fél hétkor elindult a bölcsődébe: a robot-mama karján. A szülők délig aludtak, mert csak kora délután mentek be dolgozni: két órától négy óráig tartott a munkaidejük.

Egy alkalommal én vittem be Ottókát a bölcsődébe. Amikor elindultunk hazulról, még koromsötét volt és jeges szél fújt: pirosra csípte az arcunkat. Mindketten dideregtünk. Az utcán csak robot-mamákat lehetett látni, karjukon álmos gyerekekkel.

— Te jó meleg vagy — mondta Ottó és fázósan a mellemre bújt. — A robot hideg és egy szót sem szól.

A srác, mint mondottam, két és fél éves volt, de tizenkét évesnek látszott. Szellemi képességei viszont meghaladták egy huszonnégy éves férfi szellemi képességeit.

— Miért nem a mamád visz be a bölcsődébe?

— Anya ilyenkor még alszik. Az orvosok kiszámították, hogy a felnőtteknek legalább tizenkét-tizennégy órát kell aludniuk.

— Te mennyit alszol?

— Öt-hat órát.

— Miért csak ennyit?

— Sokáig nézem a televíziót — felelte fogvacogva Ottó. — Aztán csak altatóval tudok elaludni, mert tovább dolgozik az agyam: feldolgozza a látottakat, hallottakat...

Jó tíz percig vártunk a rakétára, de a rakéta nem jött. A robot-mamák karján néhány gyerek ríni kezdett: álmosak voltak és fáztak. Kisvártatva a hangosan beszélő közölte: a menetrend szerinti rakéta — technikai okok miatt — késik, de a hiba elhárításáról az ügyeletes agyközpont már intézkedett.

— Meddig vagy a bölcsődében?

— Reggel hét órától — este hat óráig. Ennyi a munkaidőm. Többet dolgozom, mint a szüleim.

— Dehiszen te egész nap játszol...

— Csodálom, hogy te még nem tudod: a játék munka. Kemény munka. Tegnap felépítettem építőkockákból egy házat, aztán síneket szereltem, szétszedtem egy rakétát, aztán labdáztam, verset tanultam. Amikor a robotmamám értem jött, már olyan fáradt voltam, hogy alig láttam. Még enni se volt kedvem.

— A szüleid hol dolgoznak?

— Egy óriási, automatizált gyárban. Minden kerek órában meg kell nyomniuk egy piros gombot, vagyis egy munkanapon kétszer kell megnyomniuk azt a gombot...

Megérkezett a várva várt rakéta, beszálltunk. Ottó aludt egy kicsit. Amikor felébredt, elnézést kért.

— Néha már állva is elalszom. Tegnap este a szüleim új játékokat hoztak és én mindegyiket kipróbáltam, vagyis műszakilag ellenőriztem őket. Ez nem könnyű munka: a tranzisztoros játékok nagyon bonyolultak — mondta Ottó, aztán újra elszunyókált, én pedig arra gondoltam: a huszadik században, az én századomban is gyakran láttam mamákat, karjukon alvó kisdedekkel, amint villamosra vártak, vagy autóbusz után rohantak, reggel hatkor, fél hétkor, jó időben, rossz időben: vitték a srácot a bölcsődébe, az óvodába.

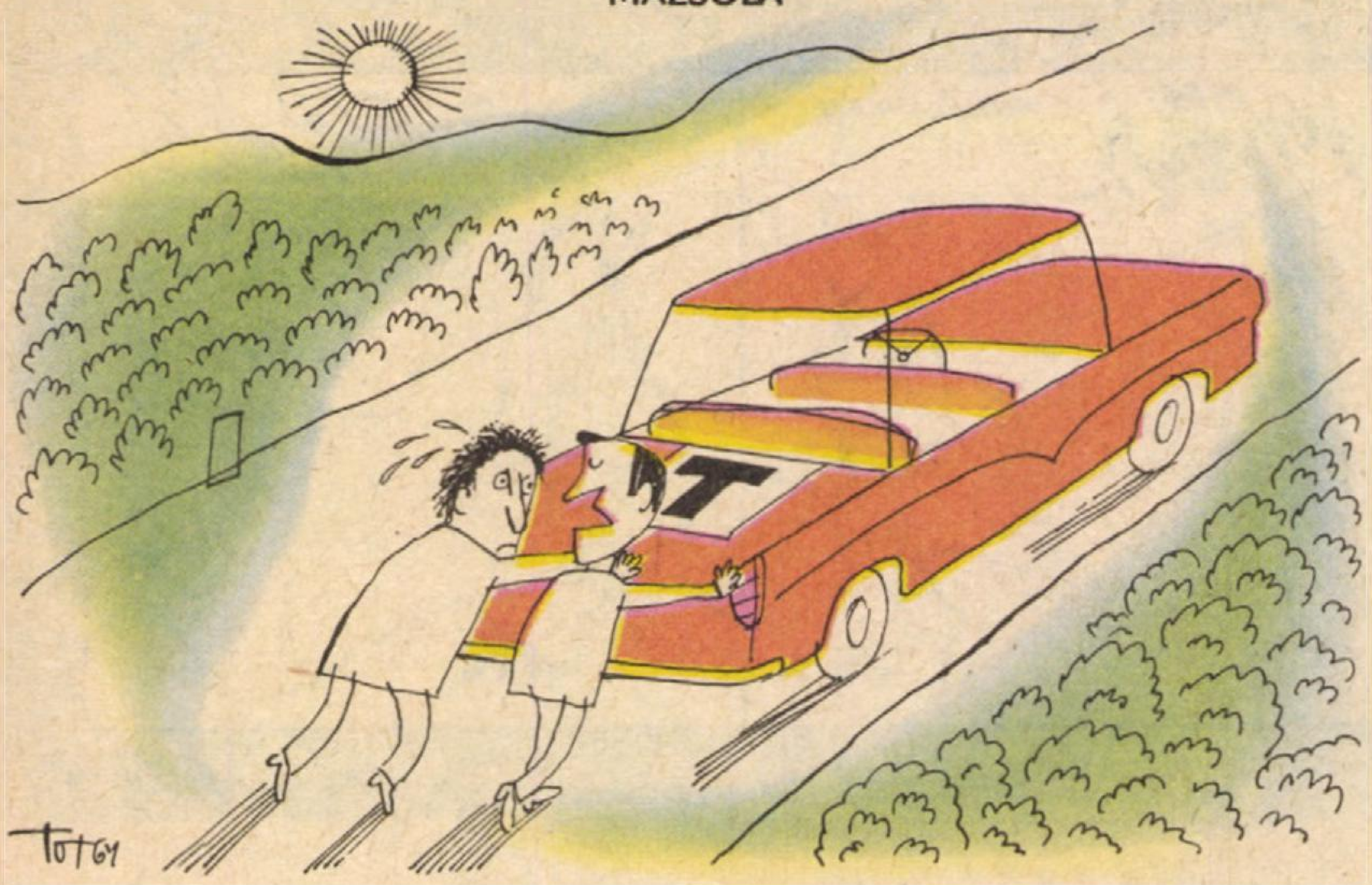
Szegény mamák. Szegény gyerekek. Ott, akkor, elhatároztam, ha visszatérek a XX. századba, cikket írok ezzel a címmel: „Tiszteljétek a kisdedeket!"

A bölcsőde kapujában megcsókoltam Ottó fejebúbját és megígértem neki: este hatkor érte jövök.

— Ma este tovább maradok — felelte lilára fagyott arccal a koravén fiúcska. — Gyűlésünk lesz. Arról tárgyalunk, hogyan javíthatnánk a helyzetünkön. Egy már biztos: harcolni fogunk!

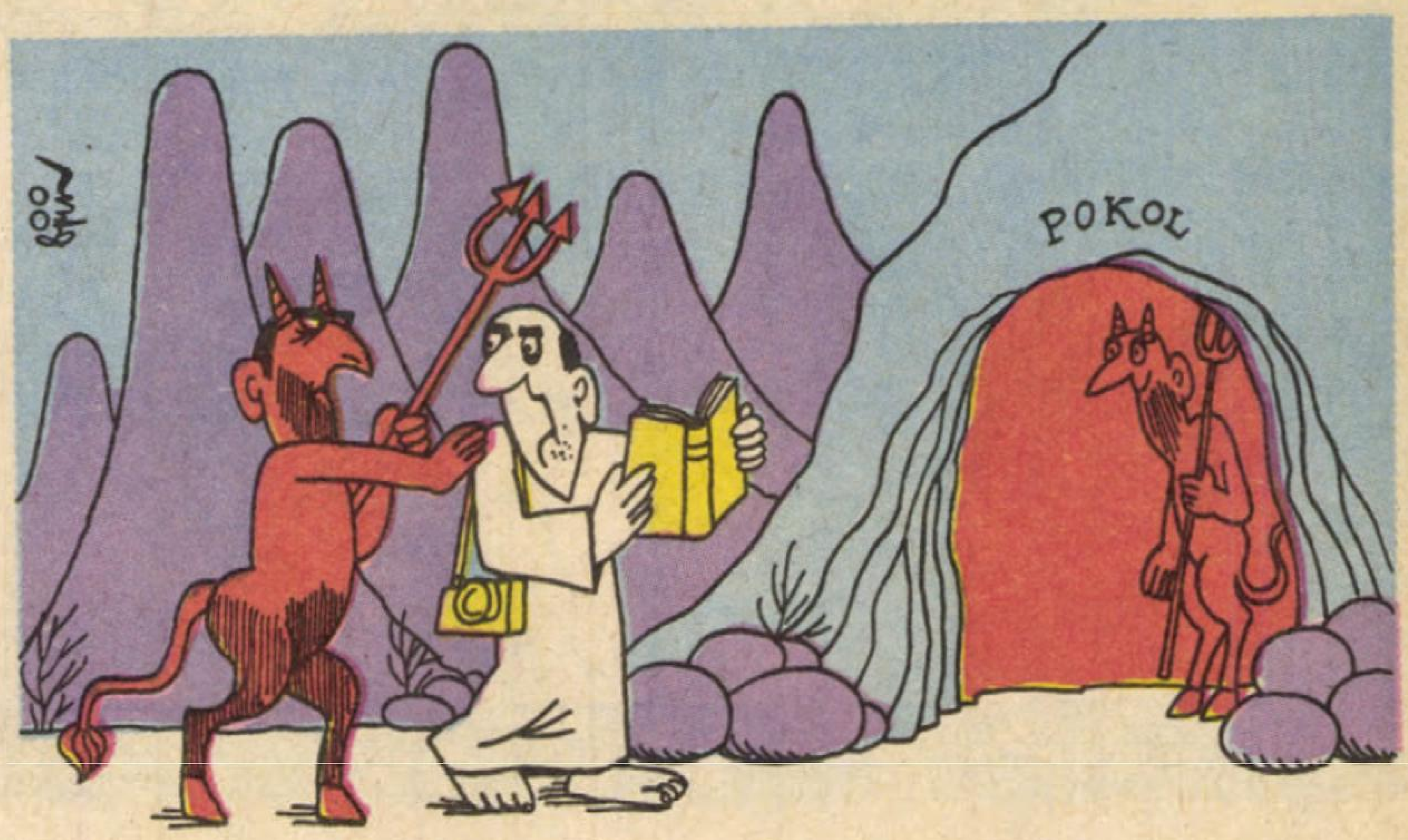
Mikes György

MAZSOLA

– Ebben is van valami jó: rengeteg üzemanyagot takarítunk meg...

SZENVEDÉLYES TURISTA

– Várjon, előbb megnézem, hogy mit ír erről a helyről az útikönyvem...

Levélváltás az alkoholizmusról

Tisztelt Szerkesztő úr!

Azért írok önnek, mert valamit kellene már tenni a tűrhetetlen és egyre terjedő italozás ellen. Konkrétan abban kérem a segítségét, hogy a szomszédnőmet védje meg férjének állandó részegeskedésétől. Ez az ember ugyanis alig ad haza a feleségének a keresetéből. Amikor a fizetését megkapja, napokig eltűnik, és a feleségének csak az esetleg megmaradt egy-kétszáz forint jut. Abból élnek, amit az asszony keres. Én abban látom a hibát, hogy a közértek és az ABC-áruházak, de még az édességboltok is túlzottan bő választékban kínálják a tömény és nem tömény italokat. Most az késztet a levélírásra, hogy — mint az újságban olvastam — az Eger- és Gyöngyösvidéki Pincegazdaság rekordforgalmat bonyolított le: ez év első negyedében három hónap alatt ötmillió palack bort értékesített a hazai piacon.

(Aláírás, pontos cím)

Tisztelt Asszonyom!

Évekre visszamenően bizonyítani tudom, hogy többször is szót emeltem a túlzott alkoholfogyasztás ellen. Már én magam is mosolygok azon a naiv felfogáson, hogy az alkoholizmus okát milyen tévesen ítéltem meg. Éppen azzal érveltem ugyanis, amivel ön, azaz, hogy a nagy italkínálat csábít a részegeskedésre. Megnyugtató, hogy a kereskedelem vezetői teljesen egyetértenek az alkoholizmus elleni harccal, de a kereskedelemnek a tervezett forgalmat a szeszeladásokból feltétlenül el kell érnie. Ez nagy munkamegtakarítást is jelent. Tessék elképzelni: egy üveg egy tételben eladható francia konyak 390 forintos áráért, esetleg 78 vevőnek, 78-szor 5 dekánként kellene kimérni a kilónként 50 forintos drazsét.

Nyilván ezért van az, hogy az élelmiszer- és csemege üzletek (ideértve az édességboltokat is!) legszembetűnőbb polcain (a rendelkezésekkel ellentétben!) a bel- és külföldi italok ízléses butéliában és nagy mennyiségben sorakoznak fel. Sőt még díszdobozokban is, több száz forintokért, méregdrágán, hogy minél kevesebb fogyjon belőlük. Mert ugyebár

árpolitikával is lehet védekezni az alkoholizmus ellen. Magánszorgalomból az egyik polcon például 143-féle szeszes italt tartalmazó üveget számoltam össze, aztán abbahagytam. Egy szakembertől viszont megkérdeztem, hogy hányféle szeszes italt hoznak forgalomba, azt felelte, hogy körülbelül háromszáz félét. Tulajdonképpen örülni kellene, hogy a kereskedelem ennyire mértéktartó. Mert vajon látott-e ön, vagy bárki más szeszes italt árusítani illatszerüzletben, ruházati és cipőboltban, Röltexben vagy akár a Centrum Áruházak bármelyikében is?

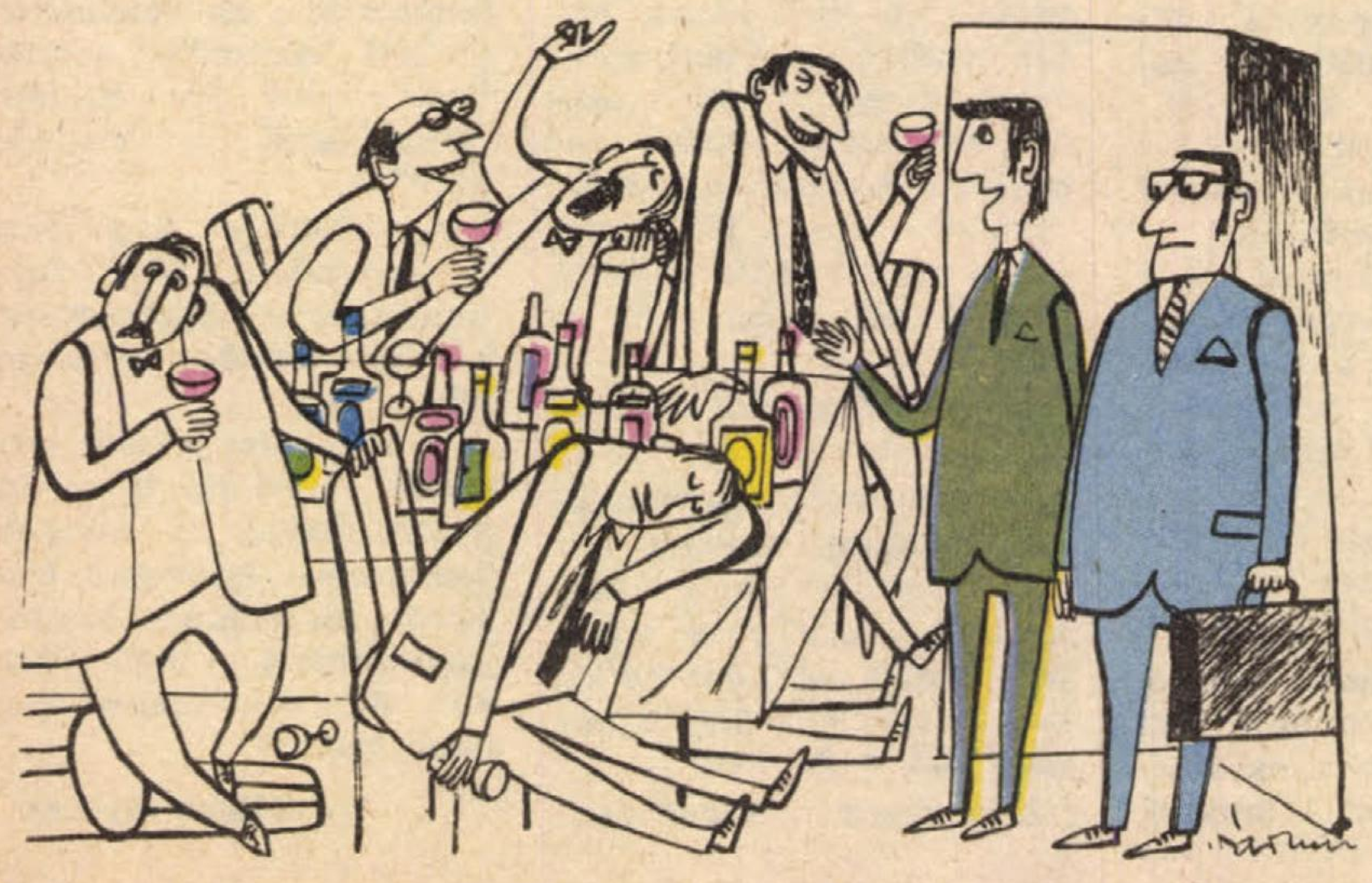
Az persze bizonyosra vehető, hogy az ön szomszédnőjének a férje, miután a fizetését már felvette, nem a közértekben, és nem a csemege üzletekben tölti el a napjait.

Szeretném önt meggyőzni arról, hogy rendületlenül híve vagyok az alkoholizmus elleni harcnak. Hogyne lennék az! A közúti baleseteknek mintegy tíz százaléka, az üzemi baleseteknek majdnem harminc százaléka az alkohol hatása alatt következik be. Köztudott, hogy a családi életre, munkahelyi kapcsolatokra, a termelésre milyen károsan hat az alkoholizmus. Ezt azonban, szerintem, nem lehet sem az üzletekben található nagy választék terhére, sem pedig az italboltok és egyéb vendéglátóipari üzletek számlájára írni. Azokat terheli a felelősség, akik ebből a valóban nagy választékból az őket megillető fejadagnál kevesebbet fogyasztanak. Ha teszem fel, mindenki meginná borból, sörből, tömény szeszből a ráeső alkohol fejadagot, akkor arányosan elosztódna a rengeteg belföldi és importált szeszes ital. Senkire se jutna annyi, hogy alkoholistává váljék. Ezt azokkal kellene megértetni, akik egyáltalán nem fogyasztanak szeszes italt. Ez volna az igazi alkoholelvonó kúra.

Hacsak a nagyobb forgalom érdekében nem növelnék még tovább az alkoholtermelést és a szeszesital-importot.

Földes György

KÜLFÖLDI VENDÉG

– Mr. Smith elnézést kér, fél órát késett...

UTÓPIA

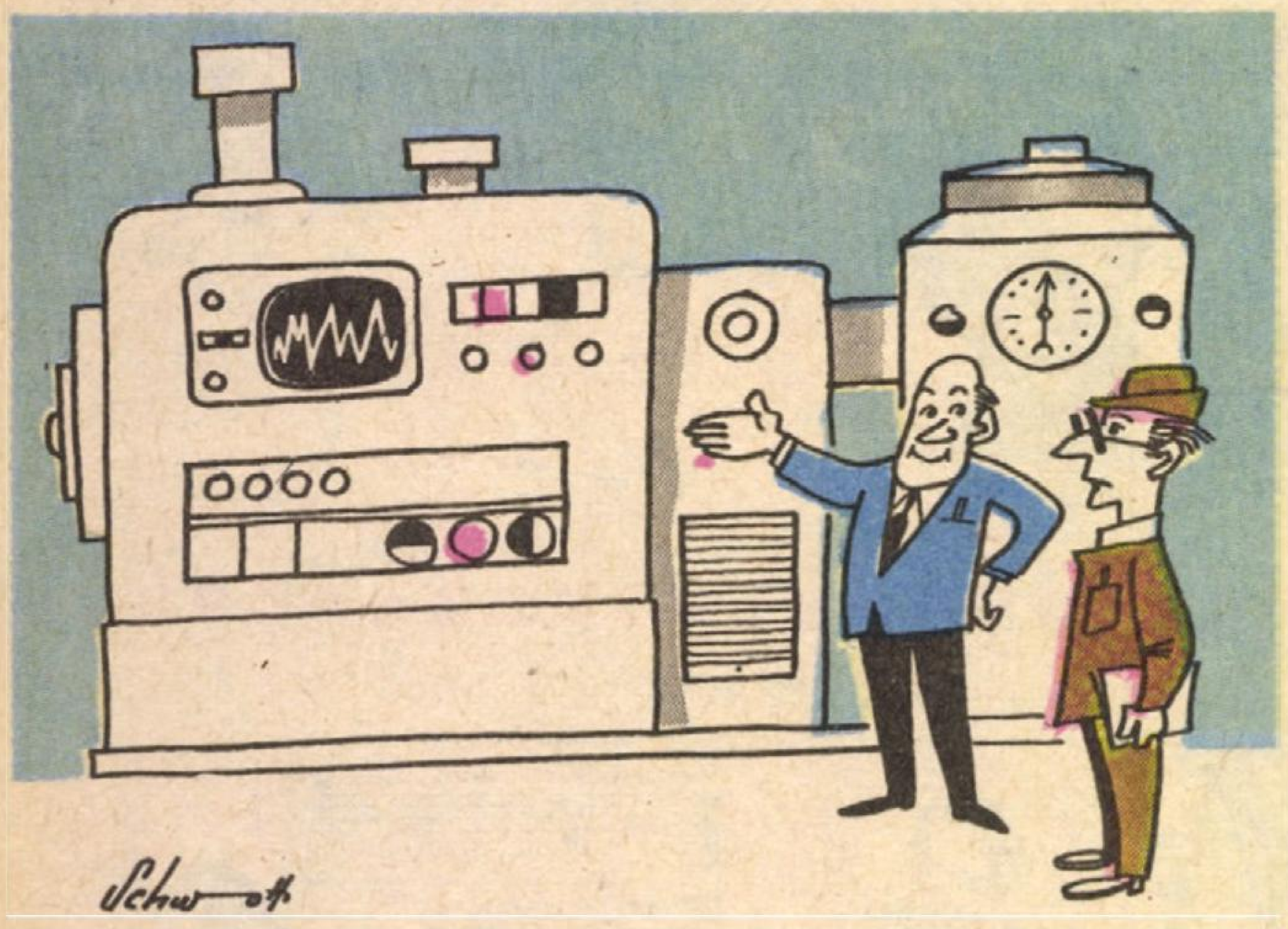

FÉLTÉKENYSÉG

– Jóságos ég! Az első férjem!!

KÜLFÖLDI ÉRDEKLŐDŐ

– Ez a gépünk száz dolgozót helyettesít...
– Nincs olyan gépük, amely száz vevőt helyettesít?

A HÉT KÜLFÖLDI HÍREIBŐL

Endrődi István rajzai

– Azért nem ártott volna a lefolyó dugóját is magunkkal hozni...

– Édes fiam, mi felkészültünk a gonosz elleni küzdelemre...

ROBBANTÁSSAL RABOLTAK

Londoni „postabontás"

A hírhedt angliai vonat- lettel pontosan szemben

– Azt üzeni a főnök, hogy gyakorolj, mert legközelebb a főpostát bontjuk...

ANGLIÁNAK

Magyar telefonközpontok

– Vigyék el a központtal az ikremet is!

KRÚDY GYULA:

A SZEMÜVEGES HÖLGY

F. bárónő minden szeretőjét, akivel rövidebb vagy hosszabb ideig volt dolga, babonásan féltette, hogy idővel megvakul.

Nem amaz ismert közmondás alapján, amely a jó hátaslóról azt állítja, hogy végtére vagy megsántul vagy megvakul — a bárónő sokkal finomabb hölgy volt, mintsem ismerte volna az ilyen kupeci közmondásokat —, hanem ama körülményeknek következtében, hogy már gyermekkora óta rövidlátó volt, olyan természetű rövidlátó, akit az idegorvosok valamely katasztrofális vakságtól féltettek, amely katasztrófa létrejöhet nagy szerelmi emóció (önfelejtkezés, oktalan nászéjszaka vagy egy nagy szerelmi csalódás révén is), ilyenformán F. báróné óvakodott a természetes ádámévás, következményes szerelemtől, de annál gyakrabban volt szerelmes lelkileg.

— Ki fog engem vezetgetni, ápolgatni, ha megvakultam és akkorára esetleg ön is elveszti a szeme világát? — kérdezte elérzékenyülve a szerelem tetőpontján alkalmi lovagjától.

Igen vastag szemüvege volt, amelyet arany lorgnette alakjában tartott szeme elé, mert nélküle egy lépésnyire se látott. A városban a legkisebb utakat is kocsin tette meg. Természetesen senkiben sem bízott, mert tekintélyes üzleti vagyon felett rendelkezett; a pénznemeket leginkább tapintás útján ismerte meg, ugyanezért hozzátartozóinak mindig kellett gondoskodni arról, hogy tiszta, vadonatúj bankók, aranyak, ezüstök jussanak igen finom, de rendkívüli, szinte kígyó erejű kezébe.

Mint mindezekből tapasztalhatjuk, F. báróné a kezével látott.

A keze, — hosszúkás, hideg, száraz keze volt, az, amely szerelem jöttével élni, élénkülni, éljenezni és remegni kezdett, míg arca csak a szokásos holthaloványságával környékezte nagy, vízszínű szemét, amelyek elől sohase hiányzott a lorgnette igen vastag üveglapjával.

Arca a megszokott, a svájci és egyéb jónevű nevelő- és gyógyintézetekben megszokott közömbösséget fejezett ki, míg keze úgy tapogatta szerelme nyakát, mintha a nyak erősségéből, izmaiból akarná megítélni a szerelem mennyiségét, amely a szeretőben rejtőzik.

Nem látszott rajta, hogy különösebb hatással volnának rá a választékos szavak, amelyeket a férfiak mondogatni szoktak, amikor a nyakukat tapogatják.

Az ujjai, ezek a hosszúkás, vékony acélsodronyokhoz hasonló ujjak: csak méregették a nyak bőségét, ez jelentette nála a leghalálosabb szerelmet.

...Megvallom, hogy még atlétakoromban is féltem egy kissé F. bárónő hideg, rejtelmes szándékú ujjaitól, szótlanságától, különös nyilatkozataitól, amelyek néha nem kompareáltak se az isteni, se az emberi törvényekkel.

— Megölném azt, aki engem elárulna, mert nemcsak hazaárulásért, de szerelmi árulásért is halál a legkisebb büntetés — mondta, mikor már nagyon őszinte volt.

Még egy újabb őszinteségi roham következett ezután nemsokára. Egy napon annyira felhevült, hogy a szemüvegét. az arany lorgnette-jét a földhöz vágta és rátaposott az üvegdarabokra:

— Minek nekem látni ezután, mikor úgyis van végre valakim, aki helyettem lát, helyettem nézi ezt az elveszett világot, helyettem figyeli meg mindazt, ami ebből a világból még látnivaló?

Így szólt a legnagyobb szerelem jeléül.

Majd nyomban ezután nyakamra tette kezét, miután éppen délután volt és a divánon pihentem, megtapogatott, hogy valóban én vagyok, megkereste a nyakon levő ütőereket, a vénát és az artériát ujjai hosszú hegyével (bár éppen negyvenhatos gallért viseltem ez idő tájt), kitapasztalta mozgalmasságukat, aztán előbb lassan, majd mind fokozottabb szilárdsággal nyomni kezdte az ereket. Mintha acél került volna a nyakamra.

— No, ez is jó volt egynek! — mondtam az akkori pesti tájszólás szerint, mikor kiszabadítottam magam a hurok módjára szorító ujjak közül.

— Haragszik tán? — kérdezte alig halhatóan. — Szeretem a lüktető ereket.

KOSSUTH-NÓTA

— Ismered a Kossuth-nótát? — szegezte mellemnek a kérdést Emil.

— Persze. Mindenki ismeri.

— Hát ha ismered, szavald el — szólított fel Emil és hátradőlt a székén.

— Jó. Kossuth Lajos azt üzente, elfogyott a regimentje... Mondd, mit akarsz te ezzel?!

— Folytasd csak. Hogyan van tovább?

— Ha még egyszer azt üzeni, mindnyájunknak el kell menni, éljen a ma...

Emil felemelte a mutatóujját.

— Stop! Nem tűnt fel neked semmi ebben a nótában? Valami különös? — Tagadóan ráztam meg a fejem, tényleg nem tűnt fel semmi.

— Nós — sóhajtott fel Emil —, akkor adok néhány kisegítő kérdést. Szerette a nép Kossuth Lajost?

— Minden bizonnyal.

— És bízott benne? Hitt a szavának?

— Effelől nyugodt lehetsz.

— És ezek után sem tartod különösnek a Kossuth-nóta szövegét?

— Nem.

— Reménytelen eset vagy. Ide figyelj! Az van ebben a nótában, hogy a regiment elfogyott. Nem fogyóban van, hanem — elfogyott! Tehát szükség van a pótlására! Eddig tudtad követni a gondolatmenetemet?

— Eddig tudtam.

— Ugyanis most jön a legfontosabb rész! A nóta nem arra buzdít, ösztönöz, lelkesít, hogy azonnal, sürgősen, haladéktalanul siessünk Kossuth támogatására, hanem?

— Hanem azt mondja a nóta, ha még egyszer azt üzeni, mindnyájunknak el kell menni...

— Stimmt! Rávezettelek a lényegre. Ez egy magyar lelki sajátosság! Ezt tükrözi ez a népből fakadt, a nép ajkán élt és ma is tovább élő nóta. Ha még egyszer azt üzeni! Világos? Mi nem ugrunk az első szóra. Még Kossuth hívására sem megyünk rögtön. Nem kapkodunk el semmit. Várjuk meg, míg még egyszer üzen. Majd akkor megyünk. Ha még egyszer üzen... Mert hátha közbejön valami és minden szépen elrendeződik nélkülünk is!

— Kitűnő verselemzés, de végül is mit akarsz ezzel a felfedezéseddel, ezzel a magyar lelki sajátossággal?

Emil szélesen elmosolyodott.

— Meg akarok élni belőle! Ragyogóan akarok megélni belőle!

— Ebből megélni?! Hogyan?!

Közelebb hajolt, suttogva közölte:

— Eladom. Mint találmányt. Eladom hivataloknak, vállalatoknak, hatóságoknak, intézményeknek. Forradalmasítja majd az ügyintézést. Mert miért nincs ma gyakran kellő foganatja egy utasításnak, rendeletnek, előírásnak?

— Miért nincs?

— Nem azért nincs, mintha a nép nem értene vele egyet, ne látná be a szükségességét, azt, hogy végső soron neki használ. Erről szó sincs. A nép egyszerűen arra vár, hogy még egyszer jöjjön üzenet!

— Tehát?

— Tehát nem sokkal a felszólítás, rendelkezés, felhívás, kérés, ajánlat, meg mit tudom én micsodák kibocsátása után sürgősen ki kell adni még egyszer ugyanazt a felszólítást, ugyanazt a rendeletet, ugyanazt a felhívást, javaslatot. És akkor minden oké lesz. Mert a magyar népnek van egy ilyen lelki sajátossága. Legalább kétszer kell üzenni neki!

Őszinte elismeréssel szorítottam meg Emil kezét.

— Barátom, gratulálok! Ez zseniális találmány!

— Hát igen — ismerte el szerényen —, valószínűleg vagyonokat fogok vele keresni. Csak az induláshoz kellene némi alaptőke. Nem szállsz be?... Fele-fele alapon?... Most adj egy százast...

Felugrottam, vettem a kalapom, már csak a presszó ajtaja előtt ért utol Emil esdeklő kiáltása:

— És a százas?!

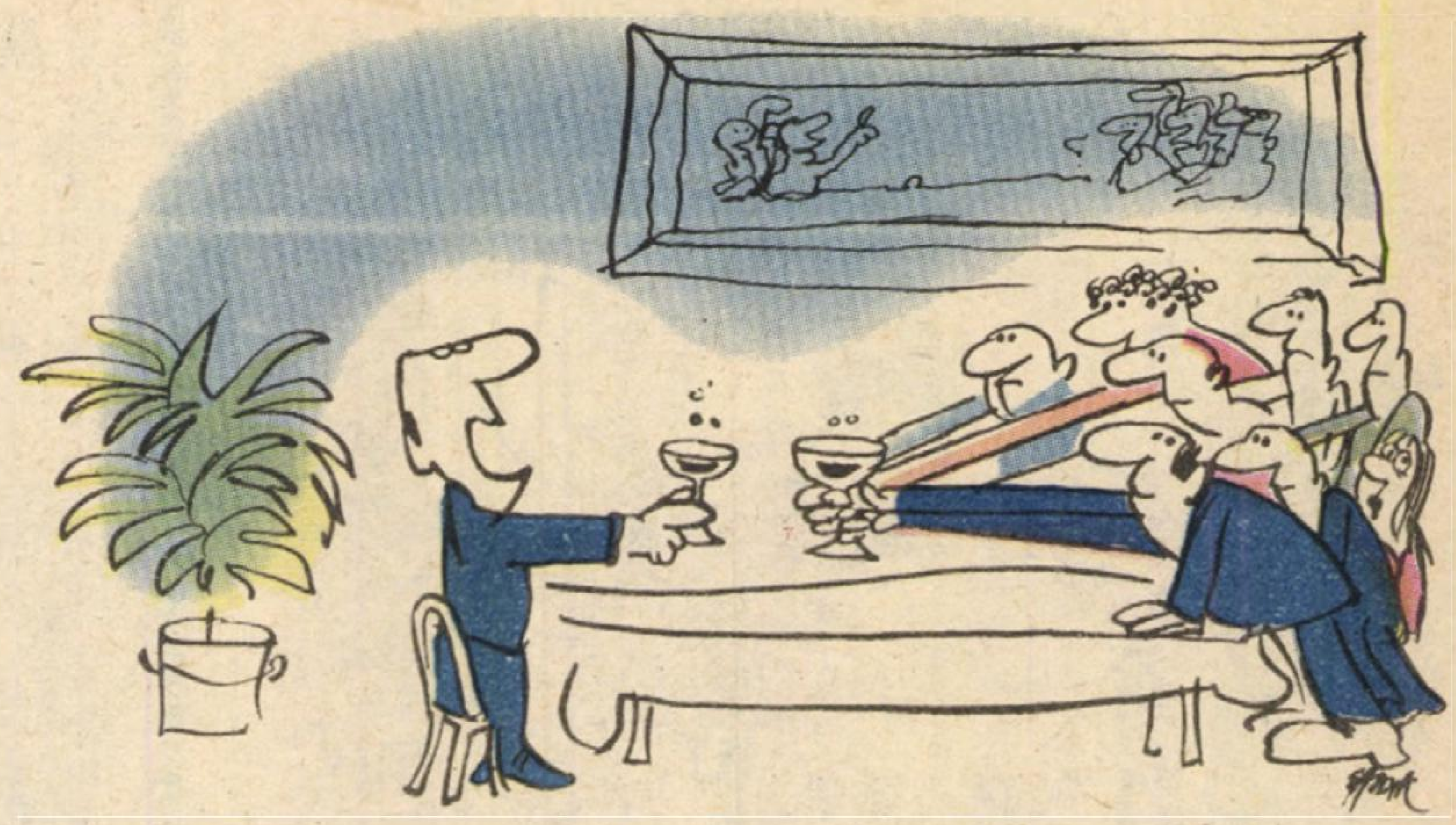
Megfogtam a kilincset, kinyitottam az ajtót, félig kiléptem a járdára, csak akkor fordultam hátra.

— Hogyhogy a százas? Mindjárt az első kérésre?! Majd ha még egyszer üzensz!

És a következő pillanatban már kint is voltam az utcán és azóta is szaladok.

Kürti András

BANKETT

– Emeljük poharunkat vállalatunkra, amely megint elnyerte a „legtakarékosabb üzem" címet.

FŐ AZ ÓVATOSSÁG!

– Megmondjam a Kovácsnak, hogy nincs a prémiumlistán?

– Várj egy kicsit, amíg leteszi a kalapácsot...

MORCOS ALAK

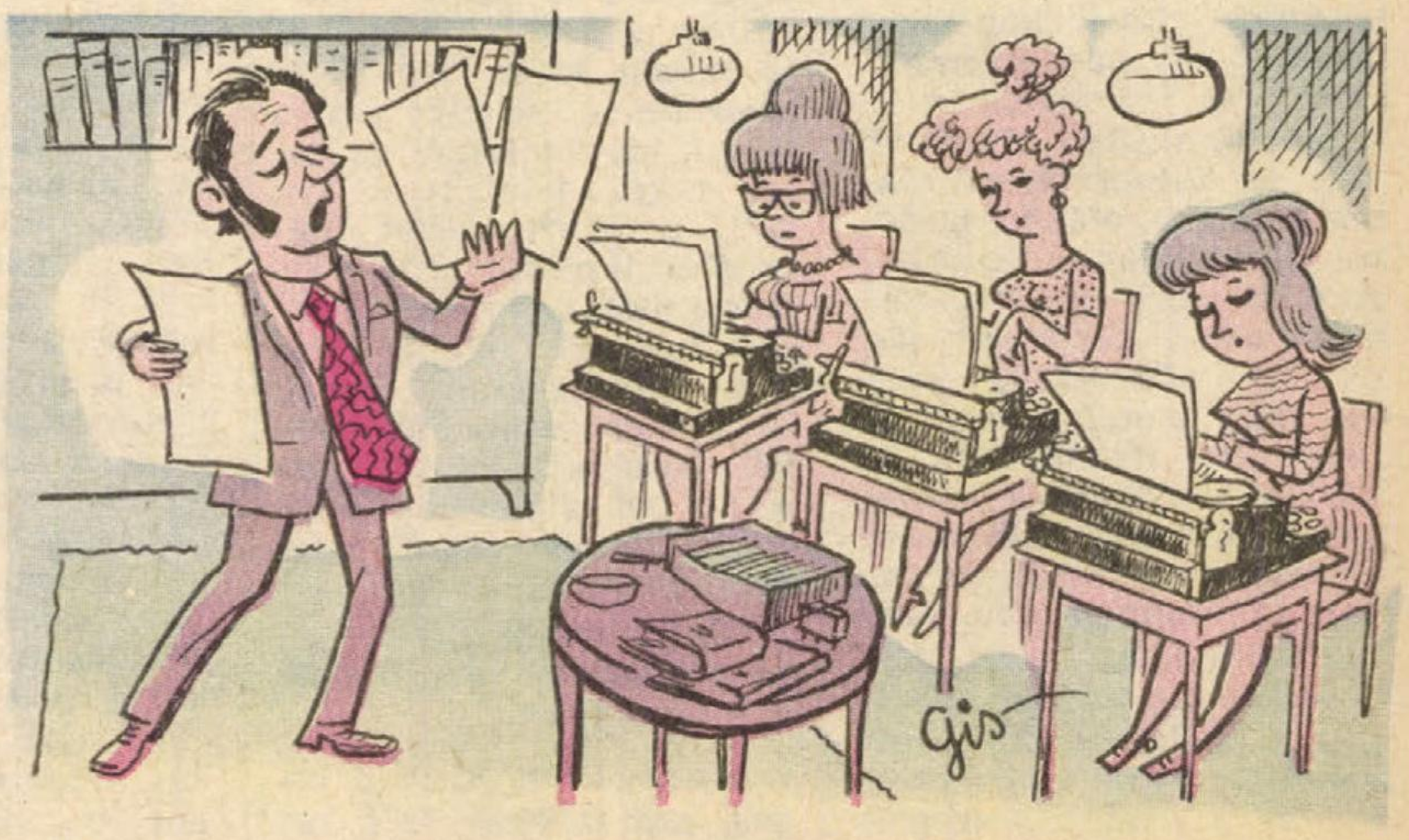

– Már most azon dühöng, hogy júliusban, a vállalati üdülőben milyen horkolós szobatársat kap.

KEZDŐRÚGÁS

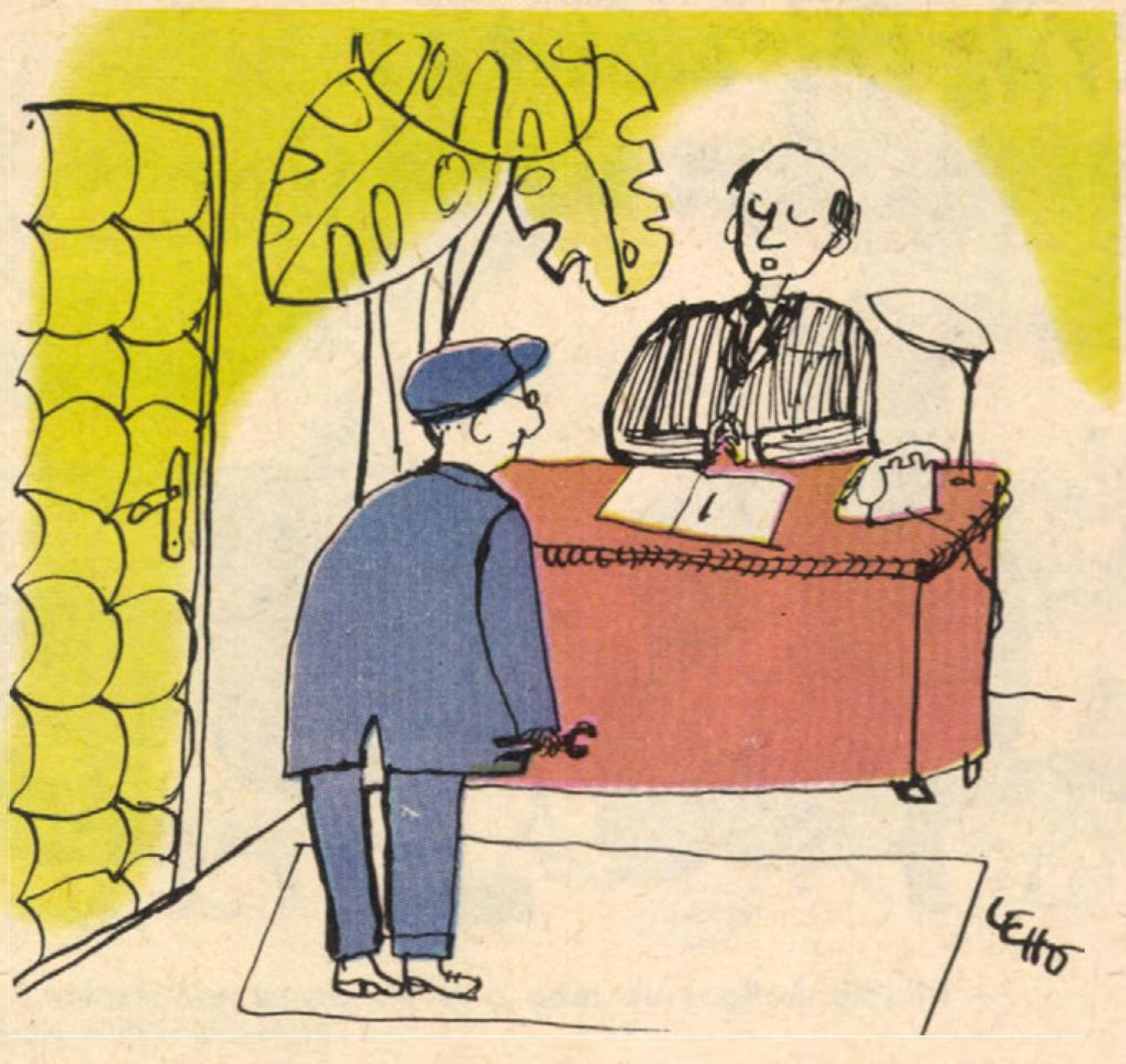
KÉSZÜL A TRILÓGIA

ARTISTA-EREDMÉNYHÍRDETÉS

MAI VÁLTOZAT

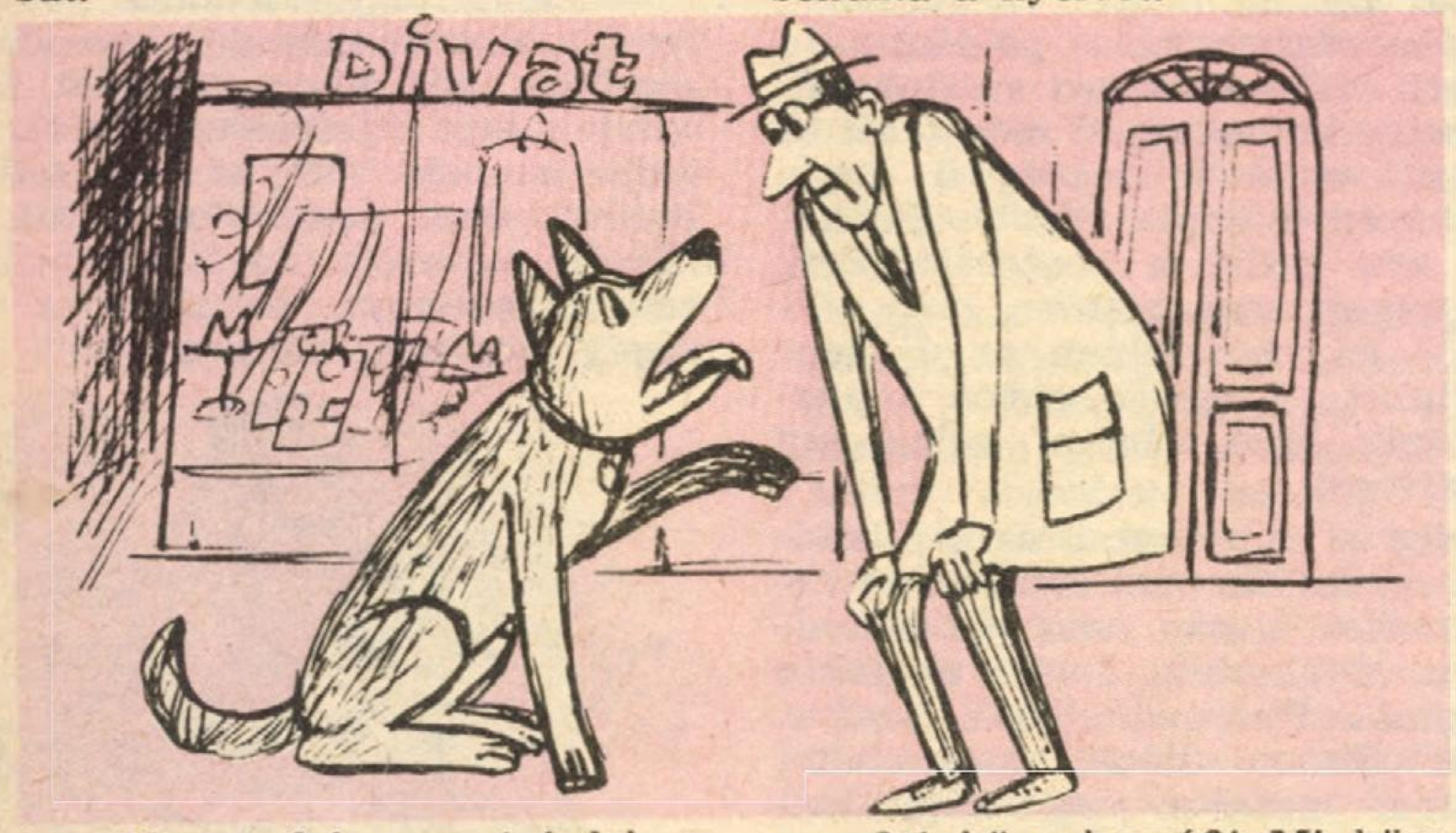
– Legyen türelemmel, majd csináltatunk a műhelyben egy zuhanyozót, Tiborc szaktárs!

Kutyamese

Déli szél fújt, a csillagokat kézzel is elérhetted volna. Tele volt minden tavasszal. Ezen az éjszakán bármi megtörténhetett. Így aztán nem is álmélkodtam túlságosan, amikor a körútra fordulva egy jóképű és becsületes farkaskutya személyében dr. Jázmin Ernőt, a tehetséges közgazdászt ismertem fel. A járda szélén üldögélt, és fényes, fekete orrát a magasba emelve, izgalmas illatok után fürkészett.

— Szia, Jázmin — mondtam. — Mi újság?

A fülét hegyezte, barátságosan rám vakkantott, majd enyhén felemelte jobb mellső lábát.

— Nem tudok semmi érdekeset — mondta. — Már egy hete nem olvasok újságot. Megértheted, hogy jelenlegi állapotomban ez bizonyos nehézségekbe ütköznék.

— Apropó — kiáltottam. — Jó, hogy mondod. Magamtól nem hoztam volna szóba, elvégre tapintat is van a világon. De most, hogy említed; mit jelentsen mindez? Miért a szőrzet? Miért a fülek? Miért a szemfogak? És — ha nem veszed rossz néven — miért a fityegő nyelv?

Dr. Jázmin Ernő hosszan eltűnődött, egy fiatal fa törzsét szaglászta.

— Őszinte korban élünk — mondta végül. — Talán okosabb, ha az ember nem tesz elhamarkodott kijelentéseket. Ismered Rámondy Zizit?

Ismertem. Rámondy Zizit mindenki ismerte, és ez a tény kellőképpen jelzi Rámondy Zizi helyét korunk társadalmában. Rámondy Zizi egy bomba volt. Csupa dinamit, sistergés és robbanótöltet. Esze is annyi lehetett, mint egy bombának, de a bokájáról már több szonettet írtak.

— Puff! — kiáltottam. — Mi köze ehhez Rámondy Zizinek?

Dr. Jázmin Ernő izgatott lett, behúzta a nyelvét.

— Mi köze hozzá?! Mi köze hozzá?! Egy könnyelmű pillanatomban kijelentettem, hogy boldogan lennék három hétig juhászkutya Rámondy Zizi kedvéért. A fene gondolta volna, hogy manapság a népmesei fordulatoknak is beláthatatlan következményei lehetnek. Hát talán ennyit a kellőképpen át nem gondolt felajánlásokról!

— Rémes — szörnyülködtem. — Szegény barátom, pokol lehet az életed. Hogyan bírod?

Dr. Jázmin Ernő nem válaszolt. Nyakán felmeredt a szőr, hegyes orrát előrenyújtva figyelte az úttestet. Egyszerre felpattant, átszaladt a túlsó járdára. Egy öreg nénike téblábolt a forgalom kellős közepén. Dr. Jázmin Ernő kétszer az öreg nénike térdéhez nyomta a fejét, majd szorosan mellette haladva átkalauzolta a zebrán. Egy fontoskodó Trabant későn fékezett, mire dr. Jázmin Ernő oly dühödt csaholásba kezdett, hogy a Trabant szűkölve hátrált be a mellékutcába.

— Nem is olyan szörnyű — mondta később. — Új tapasztalatokra teszek szert. Régóta elfelejtett és soha nem remélt élményekben van részem. Cekkereket szállítok bágyadt háziasszonyoknak, labdákat hurcolok vissza vadul visítozó srácoknak. Barátom, kutyának kell lenned, hogy meleg emberi kapcsolatokat teremthess. Kérlek, nem azért mondom, de a fülem tövét vakargatják. Kockacukrokat hajigálnak. Hát mondd meg őszintén, mikor vakargatták utoljára a te füled tövét. Na?

— Már nem is tudom az idejét — mondtam némileg elszontyolodva. — És sehol egy kockacukor...

Felrezzentem. Rámondy Zizi szvingelt el a fényes kirakatok előtt, egy szőrkabátos egyén karján. Csókolóztak.

— Oda nézz! — kiáltottam, megfeledkezve a tapintatról. — Látod?

— Látom — nyüszített nyomorultul dr. Jázmin Ernő. — Ez Cank Pubi, a tehetős kiskereskedő. Ő bezzeg nem tesz hülye felajánlásokat.

— Fogd meg! — kiáltottam dr. Jázmin Ernőre. — Csípd meg. Harapj a bokájába!

Lehasalt és orrát bánatosan a mellső lábai közé szorította.

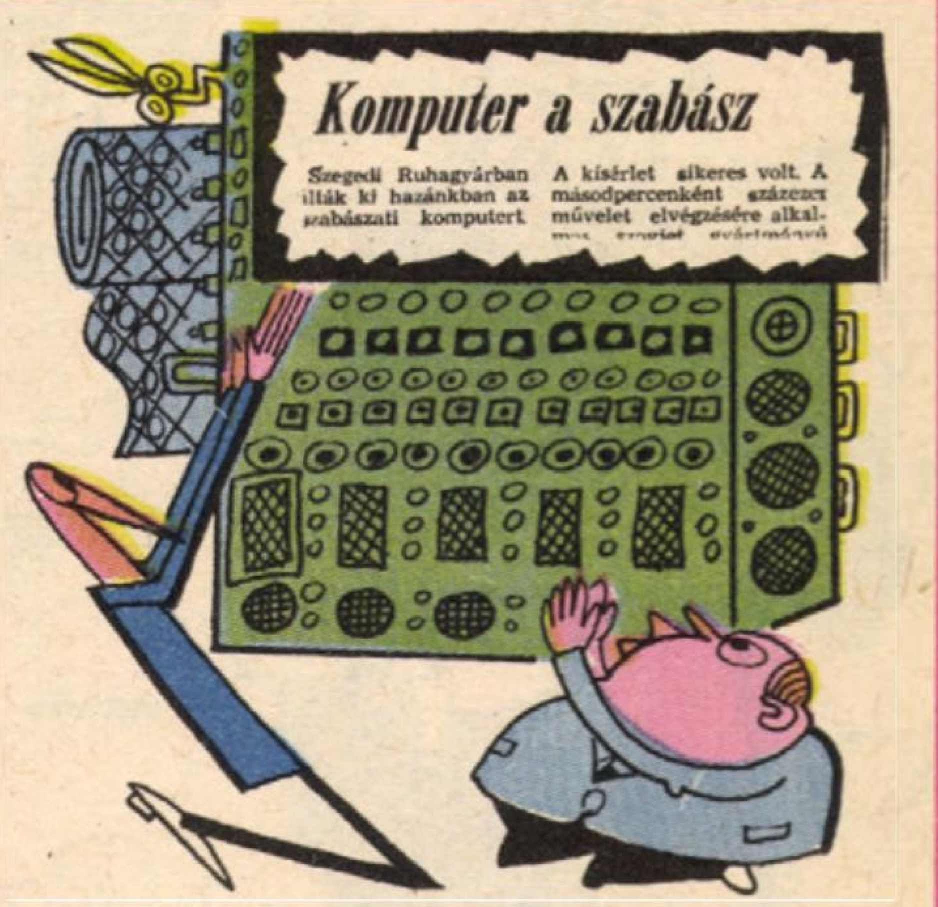
— Ugyan — szűkölte panaszosan. — Szájkosárral?! És két teljes hetem még hátra van.

Felszegte a fejét és fájdalmasan vonítani kezdett a teliholdra.

Peterdi Pál

A HÉT HAZAI HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Ön olyan okos, gondoljon néha az extra méretekre is...

– Sajnálom, spenótot otthon sem eszem ingyen, csak mozijegyért...

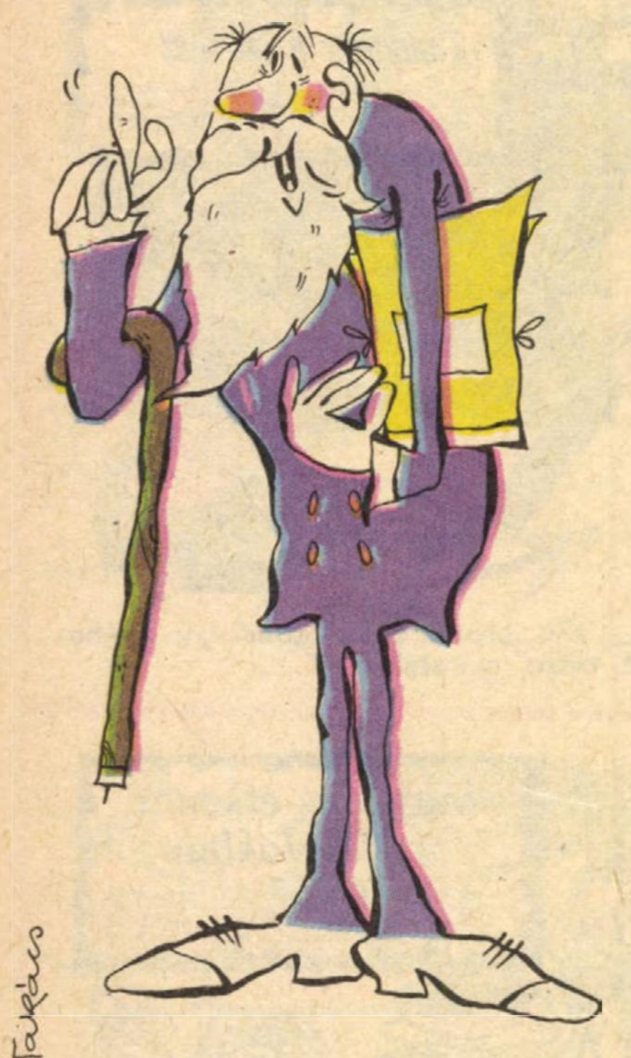
– Ez a fénykép abból az időből való, amikor még értettük, hogy mit beszél a gyerek...

– Öregem, mi már eleget rontottuk itt a levegőt, adjuk át a helyet a fiataloknak...

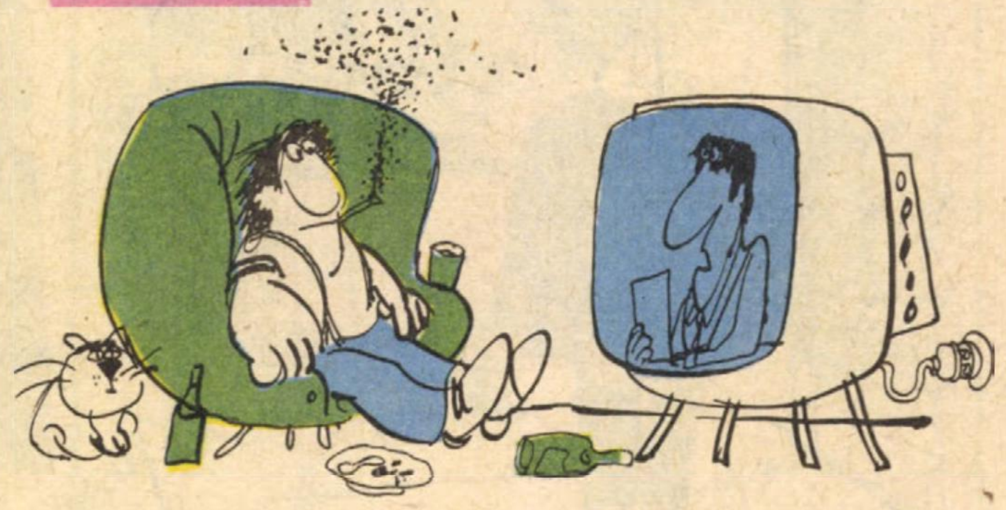
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Hogyan képzelik az egészséges életmódot?

Takács Imre:

– Majd százéves koromban megmondom...

Sajdik Ferenc:

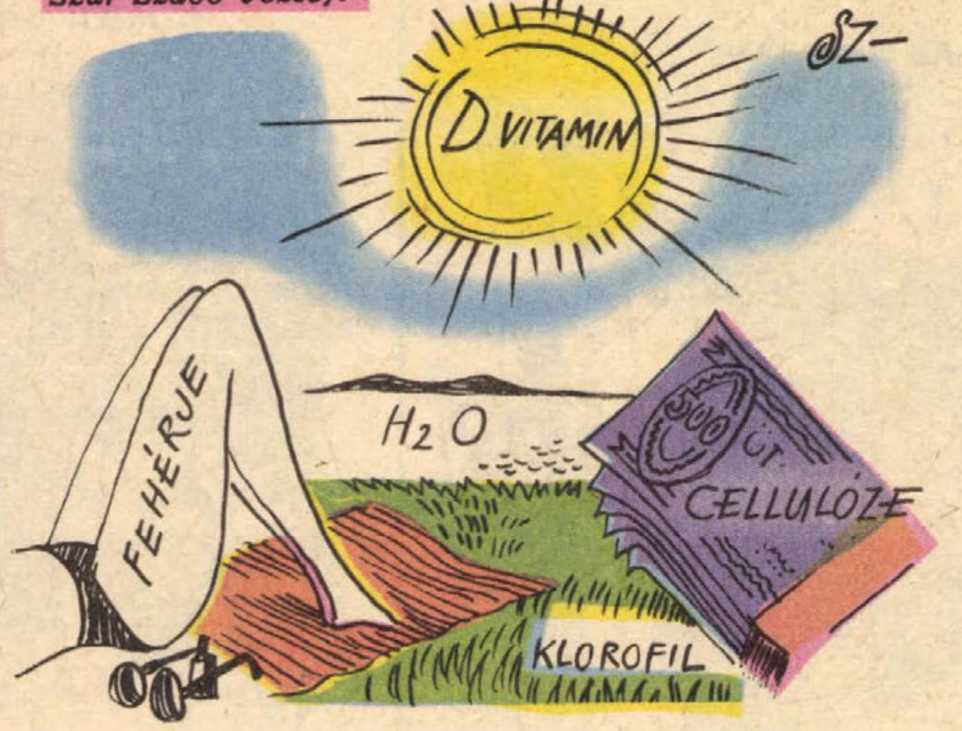
– Mindig hallgassuk meg a bölcs orvosi tanácsokat...

Hegedűs István:

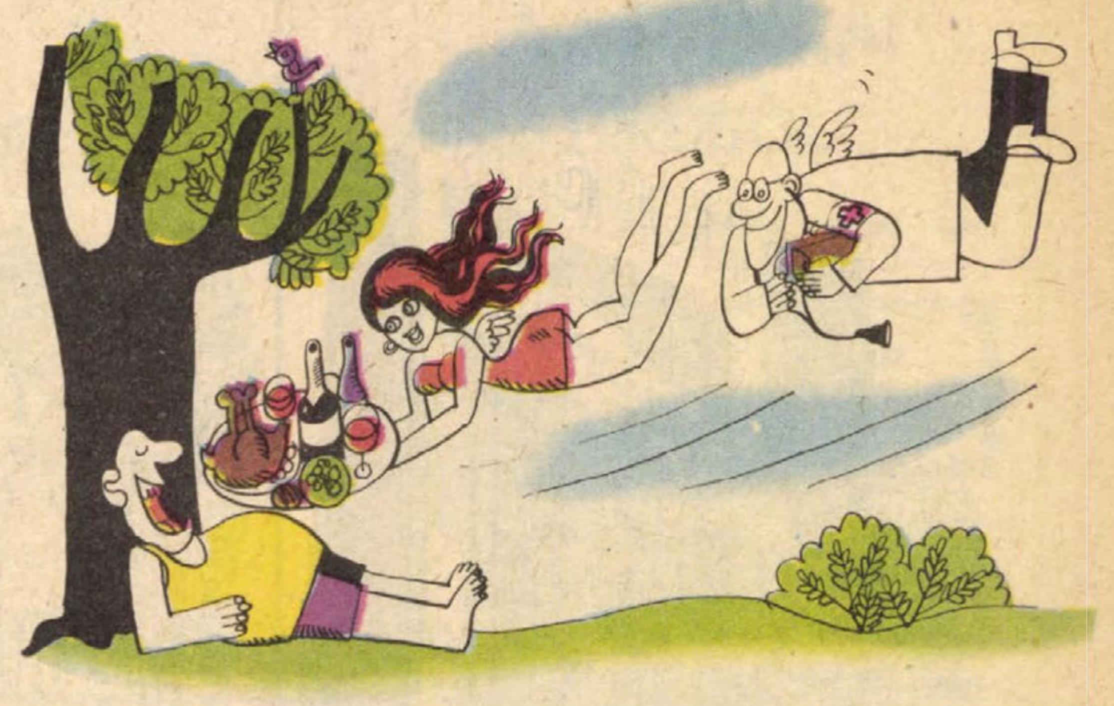
– Naponta egyszer nevessünk egy nagyot...

Szűr-Szabó József:

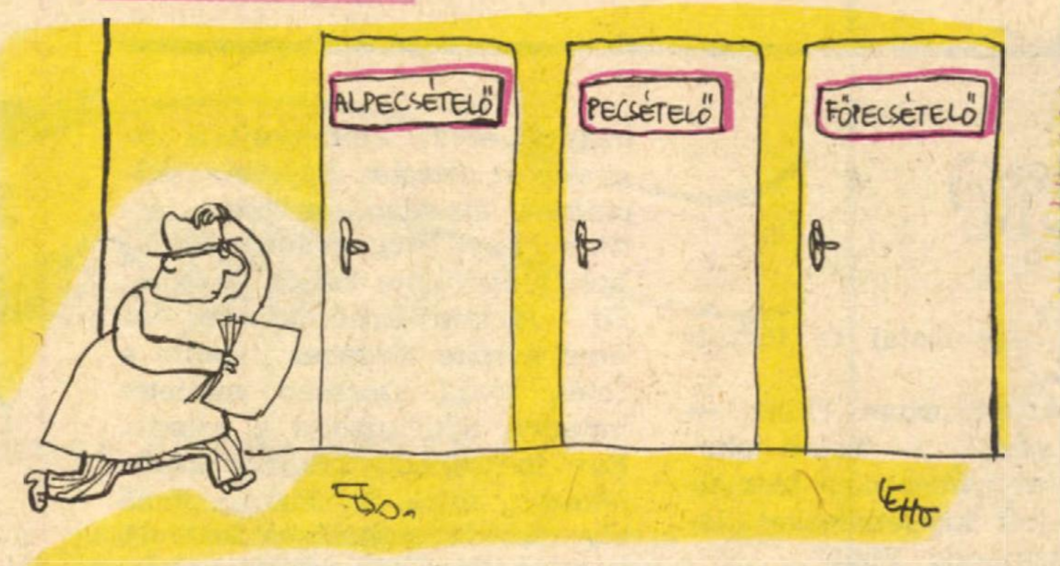

– Mindenből egy keveset...

Mészáros András:

Lehoczky István:

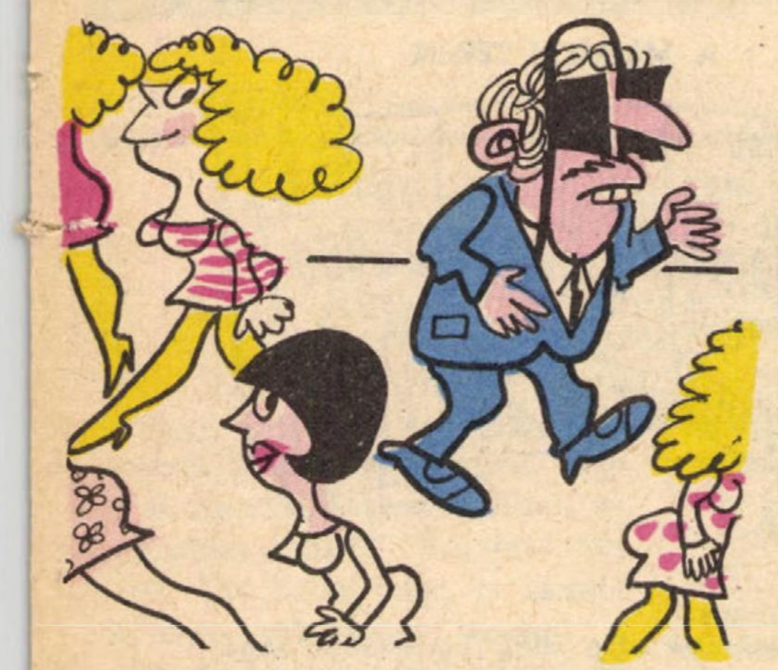

– Sok-sok kocogással...

Endrődi István:

Fülöp György:

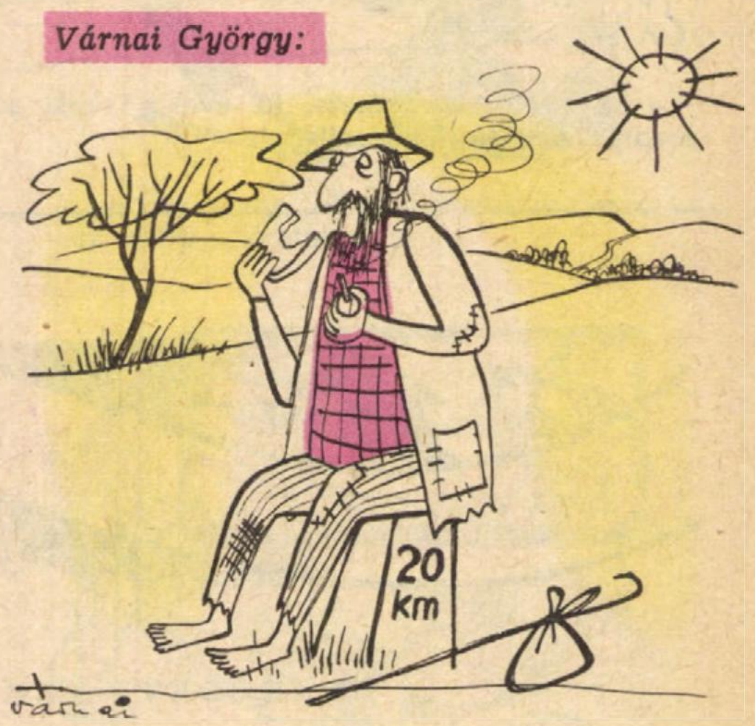
– Óvakodni kell a fölösleges izgalmaktól...

Balázs-Piri Balázs:

– Aludjunk a természet lágy ölén.

Várnai György:

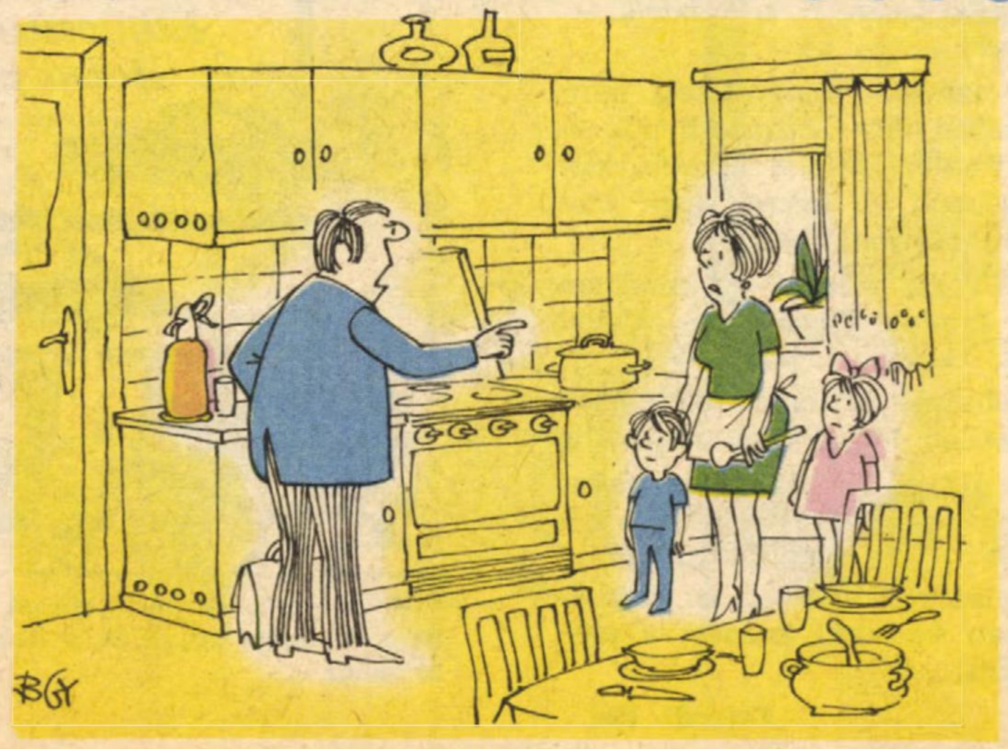

– Sokat tartózkodjunk szabad levegőn, étkezzünk mértékletesen, dohányozzunk keveset, és ami a legfontosabb: ne dolgozzuk agyon magunkat!

CSINOS TANÁRNŐ

– ... És azt megkövetelem, hogy az órákon csak rám figyeljetek!

EGYENJOGÚSÁG

– Van nőnap, van anyák napja, mi az ördögöt akarsz még?

EGY KIS ÖREG NAPLÓJÁBÓL

Tessék elhinni: alig van elérhetetlenebb vágyam, mint az, hogy a haladó értelmiségiek tiszteletreméltó csoportjához tartozzam. Mert haladni még csak-csak tudnék én valahogy — pláne, ha nem kell se lépcsőt mászni, se hegyre kapaszkodni, de az értelmiségem körül, sajna, mindig akad valami kis baj.

Hiába néztem én — például — a tévében órákhosszat azt az átok műkorcsolya-bajnokságot, még most se tudom: mi a különbség a dupla Stux meg a tripla Goldberger között, ami pedig a pontozást illeti, azt annyira nem értettem, hogy olykor — ha nem féltem az új képcsövünket — legszívesebben a pontozóbírák közé vágtam volna egy sörösüveget.

Pedig az oktatóimra, akik csiszolgatni próbálták az értelmemet — hát azokra igazán nem panaszkodhatom. Gyakorlati, fontos dolgokra tanítottak Pistika-koromtól kezdve. Russu Simon bácsi, az uradalmi főkanász mutatta meg: hogy kell fűzfasípot faragni, sőt egyszer arra is felhívta a figyelmemet, hogy:

— Két csúnya dolog van a világon, Pistika. A sovány disznó meg a részeg asszony.

Sovány disznót azóta se láttam. De boldogult irkafirkász koromban sokat figyeltem egynémely eszpresszóasztalnál üldögélő hölgyikéket és — mit mondjak — Simon bácsinak igaza volt.

Másik tanítómesterem Juhász Pali bácsi volt, a másodosztályú parádés kocsis. Az Uraságot nem ő fuvarozta a nagy fekete hintón, őt csak a doktorért szalajtották a faluba, ha valami baj volt a tanyán. Na ez a Pali bácsi meg arra intett, hogy ha majd házasulandó korba öregszem, akkor ne a szépségre adjak, mert az elmúlik, se a vagyonra, mert az elúszhat.

— Hanem egyet mondok, Pistika. Annak, akit feleségeddé levendőnek gondolsz, add oda a gatyádat, hogy varrjon bele új feneket. És ha azt tudja, se nem bőre, se nem szűkre, hanem épp passzentosra, azt jól nevelte az anyja. Én is úgy választottam asszonyt, és mind a mái napig meg nem bántam.

Hát nekem erre a próbatételre soha nem nyílt alkalmam, és csak most, közel ötvenkét esztendős házasság után veszem észre: milyen bolond szerencsém volt, hogy a sok nő közül, véletlenül, én is épp olyat találtam választani, akit jól nevelt az anyja.

Harmadik tanítómesterem Fekete úr volt. Uradalmi segédtiszt, tartalékos kadét-őrmester. Állítólag. Ő, ha jól emlékszem: harmadik gimnazista koromban már a nők meghódításának különböző módszereit ecsetelte előttem. Neki ugyanis — úgymond — kadét korában csak úgy fetrengtek a lábai előtt az asszonyok. El is hittem minden egyes szavát mindaddig, amíg a katonai szolgálat szépségeit nem kezdte vázolni előttem, csak úgy mellesleg, odavetőleg emlékezve meg a hadsereg új vívmányáról, a gépfegyverről, a következő szavakkal:

— Na és a golyószóró, Pistika! Az aztán a teteje mindennek! Mert az olyan gyorsan szórja a lövedékeket az ellenségre, hogy két oldalról két ember is alig győzi a golyókat a tartályába lapátolni.

Ezek után Fekete urat — érdemei elismerése nélkül bár — oktatói állásától felmentettem.

*

Harmadéves technikus-gyakornok voltam már a Nyíregyházi Cementárugyárban, amikor újra találkoztam Fekete úrral. Kicsit őszbe borult a halántéka, és a lába előtt se igen fetrenghettek már az asszonyok. Legfeljebb a saját felesége. Ugyanis közben megházasodott, amiről aránylag hihető előadásban számolt be nekem, mondván:

— Hát ilyen az élet, Pistika. Mindig csak közbegyün valami véletlenség. Például mink is az újságba hirdettük egymást a feleségemmel. Kicsit korosabb, mint én, de ölég jól bírja még magát. Meg aztán harmincöt magyar holdja van, tehene, lova, majorsága, mint a nyű, csak hát... nem leszünk fiatalabbak, igaz? Én is a reomámat megyek áztatni a Sóstóra. Maga má leszáll, Pistika? — kérdezte hirtelen, meglepetten.

Ugyanis tényleg leszálltam. A Főtéren. Tudniillik ez a beszélgetés azon a keskenyvágányú, vicinális kisvasúton folyt le, amelyet a jókedvű szabolcsi fiatalság ici-pici-vicinek becézett. Ez az aranyos kis jármű bonyolította le a közlekedést a vasútállomás, meg Sóstófürdő között, és olyan méltóságteljes lassúsággal szállította az utasokat, hogy még egy merőben légbőlkapott, rosszindulatú történetet is terjesztettek róla.

Azt, hogy megy, megy a vici, pöfög a mozdonya, és egyszer csak, a nyílt pályán, megáll.

— Mi az? — kérdi az egyik utas.

— Semmi — mondja a kalauz. — Egy tehén áll a sínen, de rögtön elkergetjük.

Hát el is kergetik, és újra megy, megy, pöfög a kis gőzös, legalább egy félóra hosszat, de megint csak megáll.

— Na mi van? — érdeklődik valaki. — Csak nem áll a sínen egy másik tehén?

— Nem — mondja a kalauz. — még mindig ugyanaz.

Zágon István

PECHES BEOSZTOTT

– Pont most kell kifogynia a tömjénnek, amikor beszámolóra megyek a főnökhöz...

TAVASZ

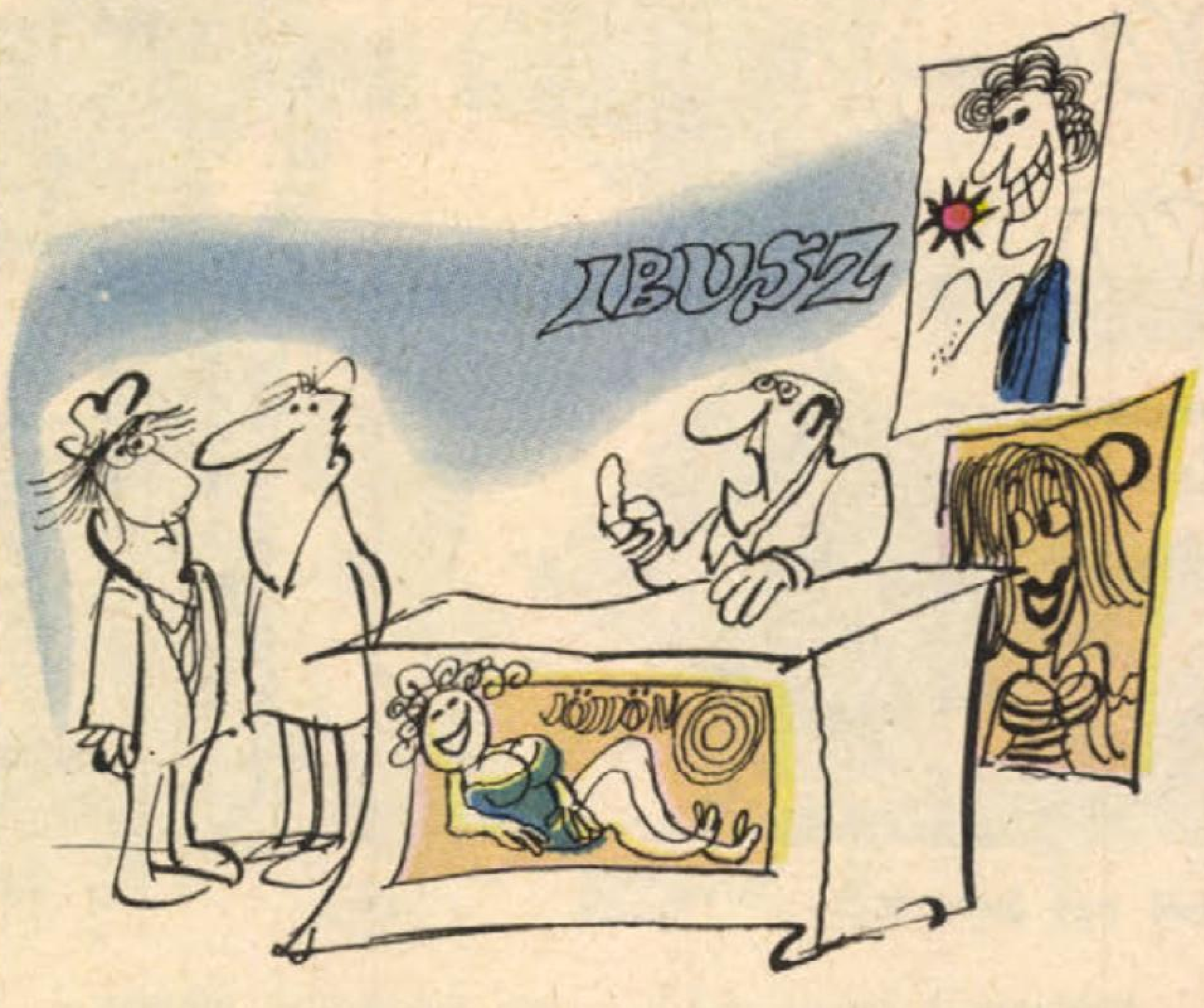
– Már megint szemetelnek a kirándulók...

HUNGÁRIA KÁVÉHÁZ

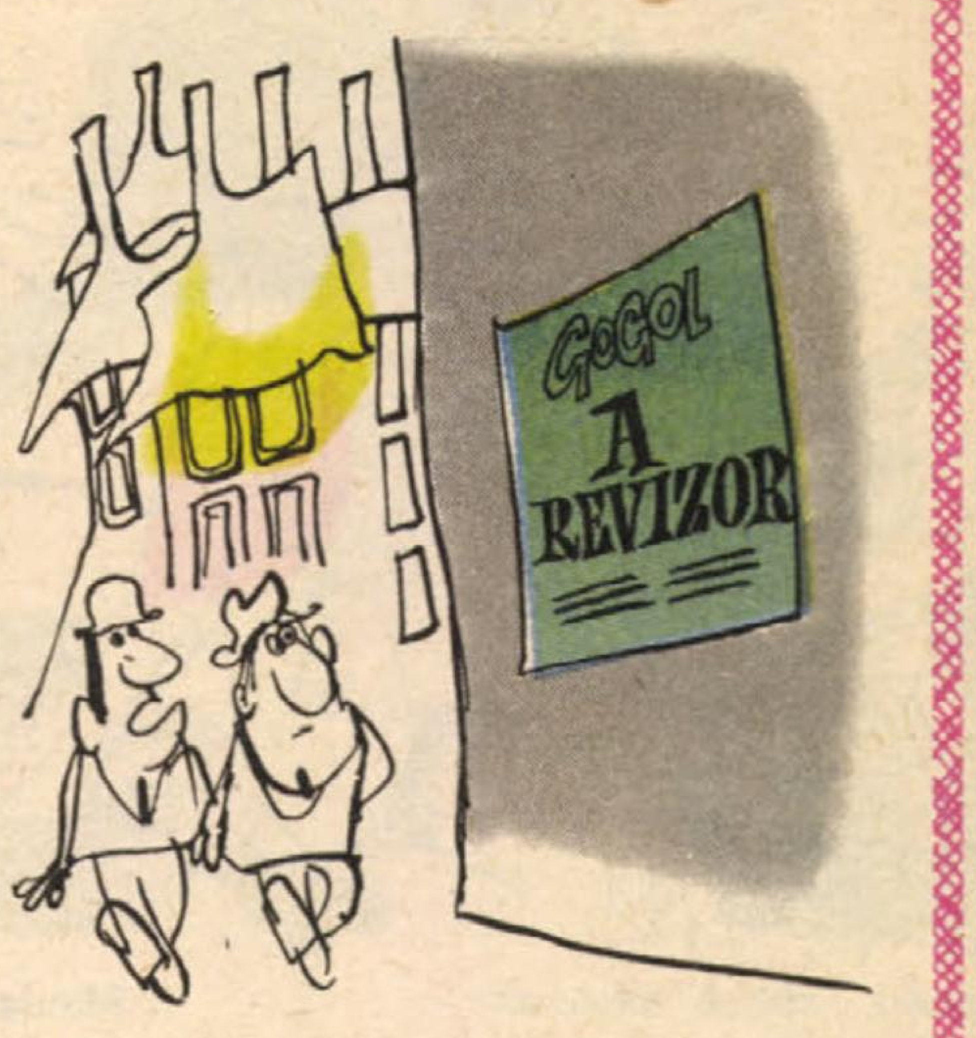
– Ez egy pesti remete, itt évekig senki sem zavarja az elmélkedéseiben!

AZ IBUSZ-BAN

– Sajnos, 24 000 forintért nem tudjuk elintézni, hogy Lollobrigida is ott nyaraljon!

NEMZETI SZÍNHÁZ

– Nem lenne szabad a kerület főkönyvelőit ijesztgetni...

CSATANGOLÁS A 100 ÉVES BUDAPESTEN

ERZSÉBETVÁROSI EMLÉKMŰVEK

„Sok jó ember kis helyen is elfér" — tartja a közmondás. Hogy ez mennyire igaz, azt az Erzsébetváros példája igazolja: két négyzetkilométernyi területen 117 ezer ember él, ez a főváros legsűrűbben lakott kerülete. Ha semmi másban, de zsúfoltságban bizonyára sikerült elérnie a világvárosi szintet.

Sajnálatosan kevés ebben a városrészben az emlékmű, a szobor. (De hova is tennék? Nem férnének el az emberektől!) Számukat szaporítani kellene, s szívességből máris adunk néhány javaslatot: kiknek állítsanak szobrot az erzsébetvárosiak.

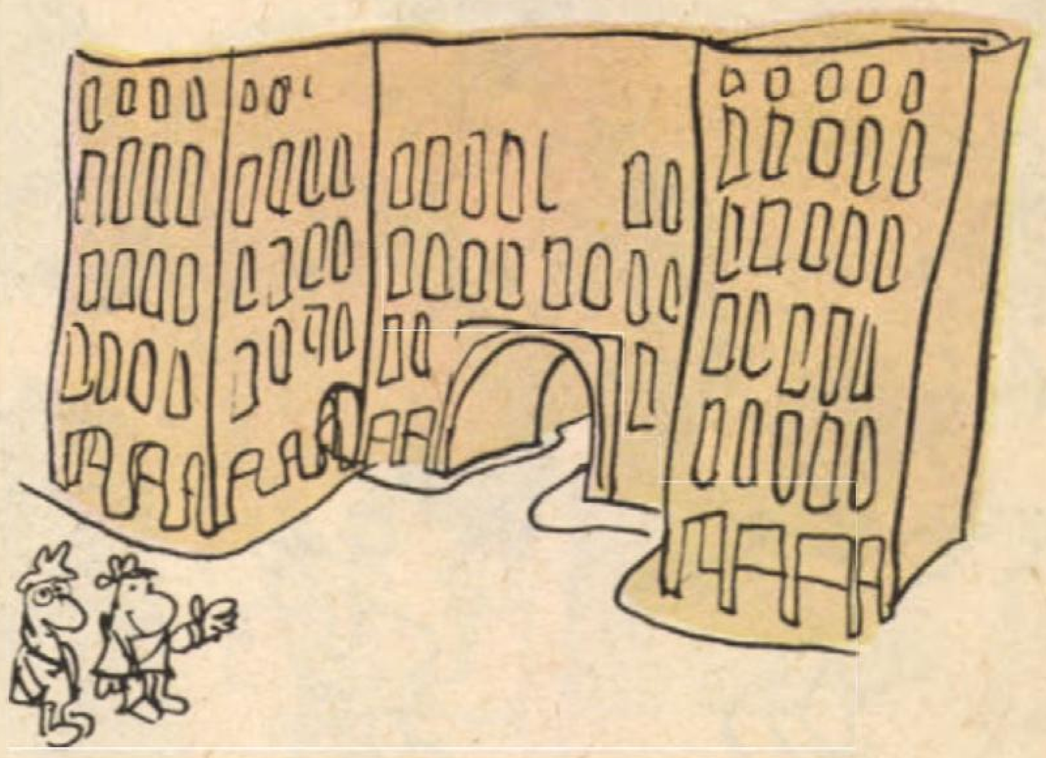
A kerület abban is „ki emelkedik" a többiek közül, hogy itt a legtöbb a társbérlet. Mivel éppen mostanában „ünnepeltük" a társbérleti rendszer fennállásának huszonötödik évfordulóját, a jubileum alkalmából feltétlenül megérdemelnének egy díszes szoborkompozíciót azok a családok, akik negyedszázada békésen megférnek egymás mellett a közös bérleményben.

Emlékművet érdemelnének a fellazitási és gyarmatosítási politika kezdeményezői és támogatói is. Itt rögtön némi magyarázat szükséges, mert a „fellazitás" és a „gyarmatosítás" máshol igen gyűlöletes szavak, itt azonban másképp hangzanak. Az egész kerület ugyanis egy hatalmas kőszahara, amelyben mindössze két „oázis" van: a kártyacsatáiról híres Klauzál tér, valamint a kies-virányos Almássy tér. Itt, ha a gyerek vagy a kamasz egy kicsit futni akar, egész a városligetig futhat, míg mozgási teret talál magának. (Szobrot annak is, aki végre visszaadja a Ligetet a környező zsúfolt kerületek fiataljainak!) Épp ezért áldandó az a városrendező, aki fel akarja „lazítani" a kőrengeteget, és a lebontandó házak helyére nem kacsalábon forgó, héttornyú irodaházat tervez, hanem lábtenisz-pályát a srácoknak. Ugyancsak hála illeti azokat is, akik a kerületfejlesztési alapból egy-egy „gyarmatot" vásárolnak: üdülésre, pihenésre alkalmas területeket a Vörös Hadsereg útján, Szigetszentmártonban, Balatonmárián, s ott paradicsomkertet rendeznek be a kerület gyerekeinek, akik egyébként füvet és fát csak a tankönyvben vagy a Híradó Moziban látnak.

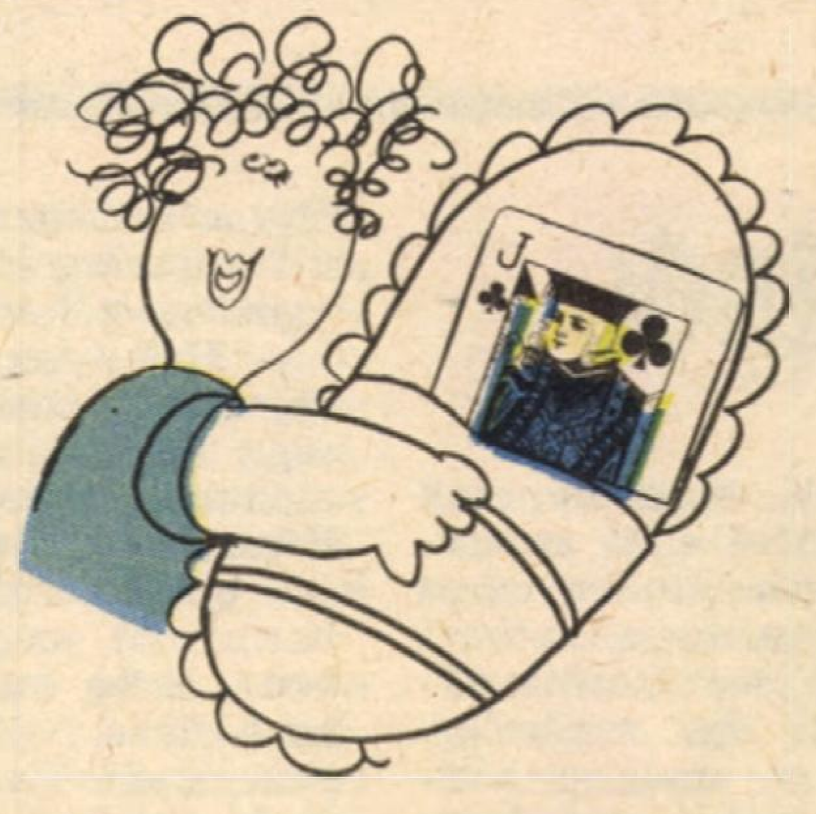
Fa a kerületben már jóformán csak az utcanevekben található: Kisdiófa, Nagydiófa, Hársfa, Akácfa. Pedig itt van a Fővárosi Kertészet központja is. Ültetnének ők fát szívesen, de hova? A járdákat nem lehet megbontani, mert alattuk „folyik" a közműhálózat érrendszere. Csak „konténerekbe", mozgatható tartályokba lehetne ültetni fát, de egy-egy ilyen konténer egy ezresbe kerül. Szobrot érdemel az is, aki erre a pénzt előteremti!

Radványi Barna és **Sajdik Ferenc** riportja

A MADÁCH TÉREN

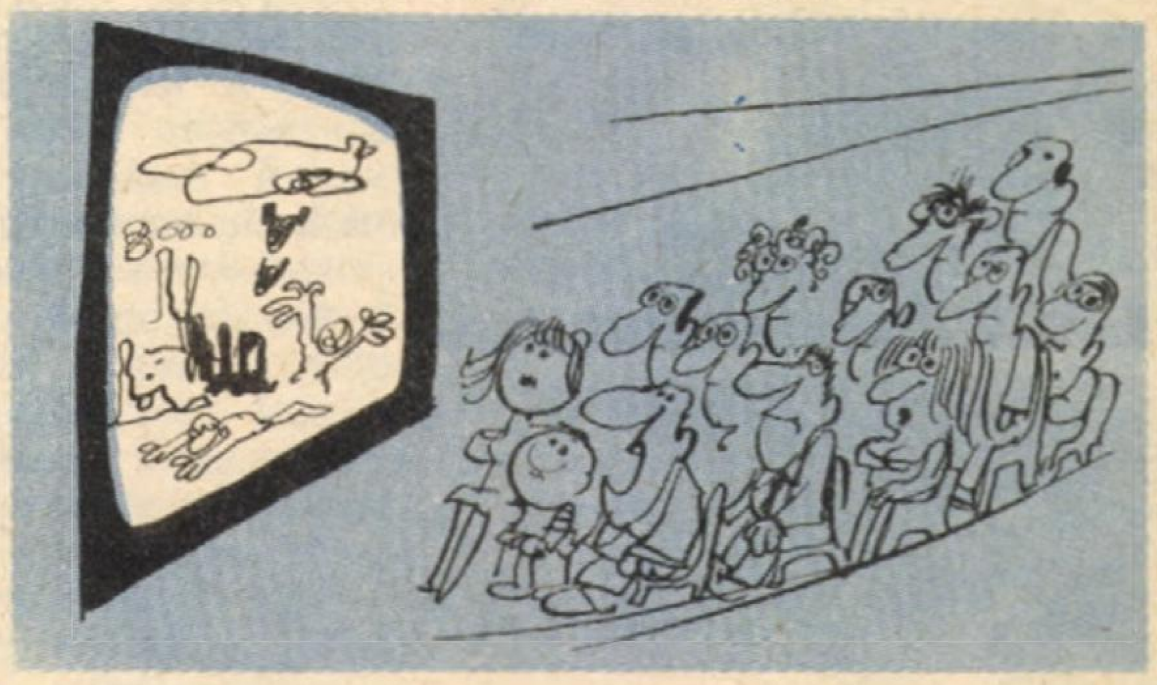
– Itt készítették el a világ legrövidebb sugárútját: el sem indul és máris vége van!

KÁRTYA-NYOMDA

– A férjem évekig a Piatniknál dolgozott!

A HÍRADÓ MOZIBAN

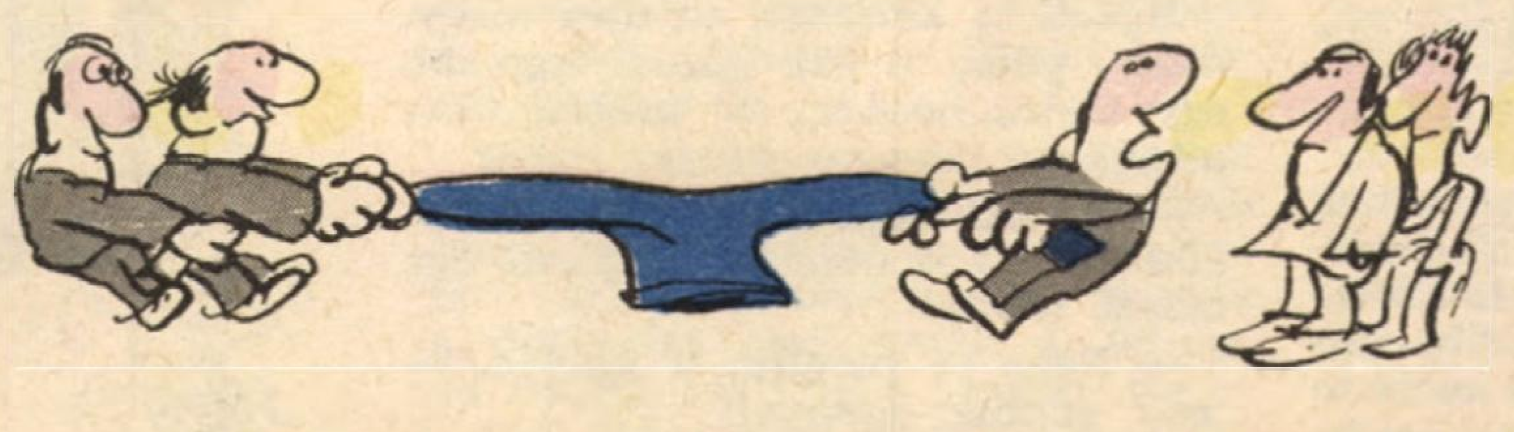

– Nyugalom, Pistike, utána vidám rajzfilm következik!

SZER-KESZTŐSÉG A NEW YORK PALOTÁBAN

– Maga a mi lapunknak nem szenzáció, de ha esetleg gorombáskodtak magával a közértben, azt megírhatjuk...

A VERSENY ÁRUHÁZ EMBLÉMÁJA

– Azelőtt hatan húztuk, de a többiek átmentek a fémiparba, mert ott jobban fizetnek.

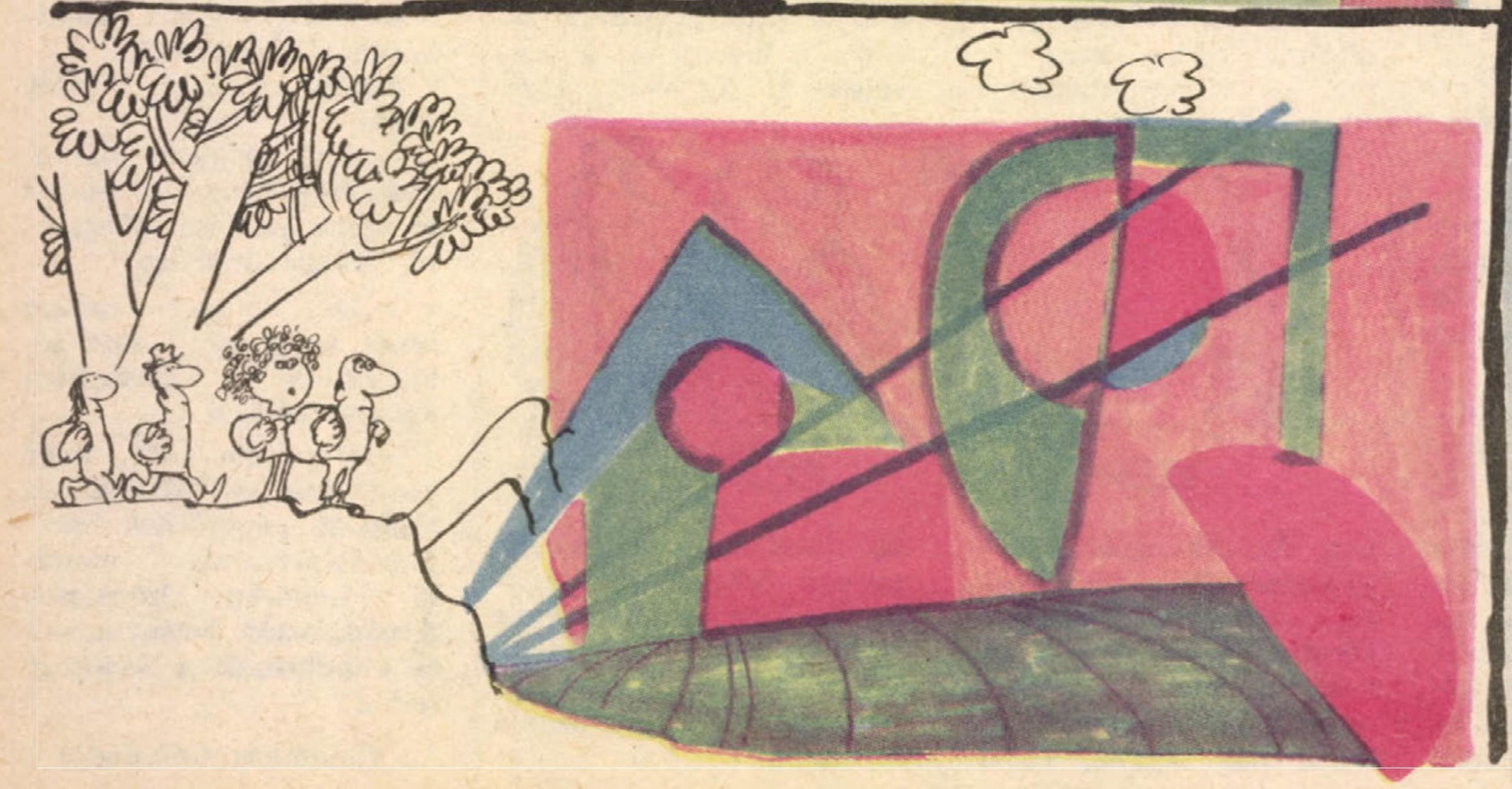
Szegény természet

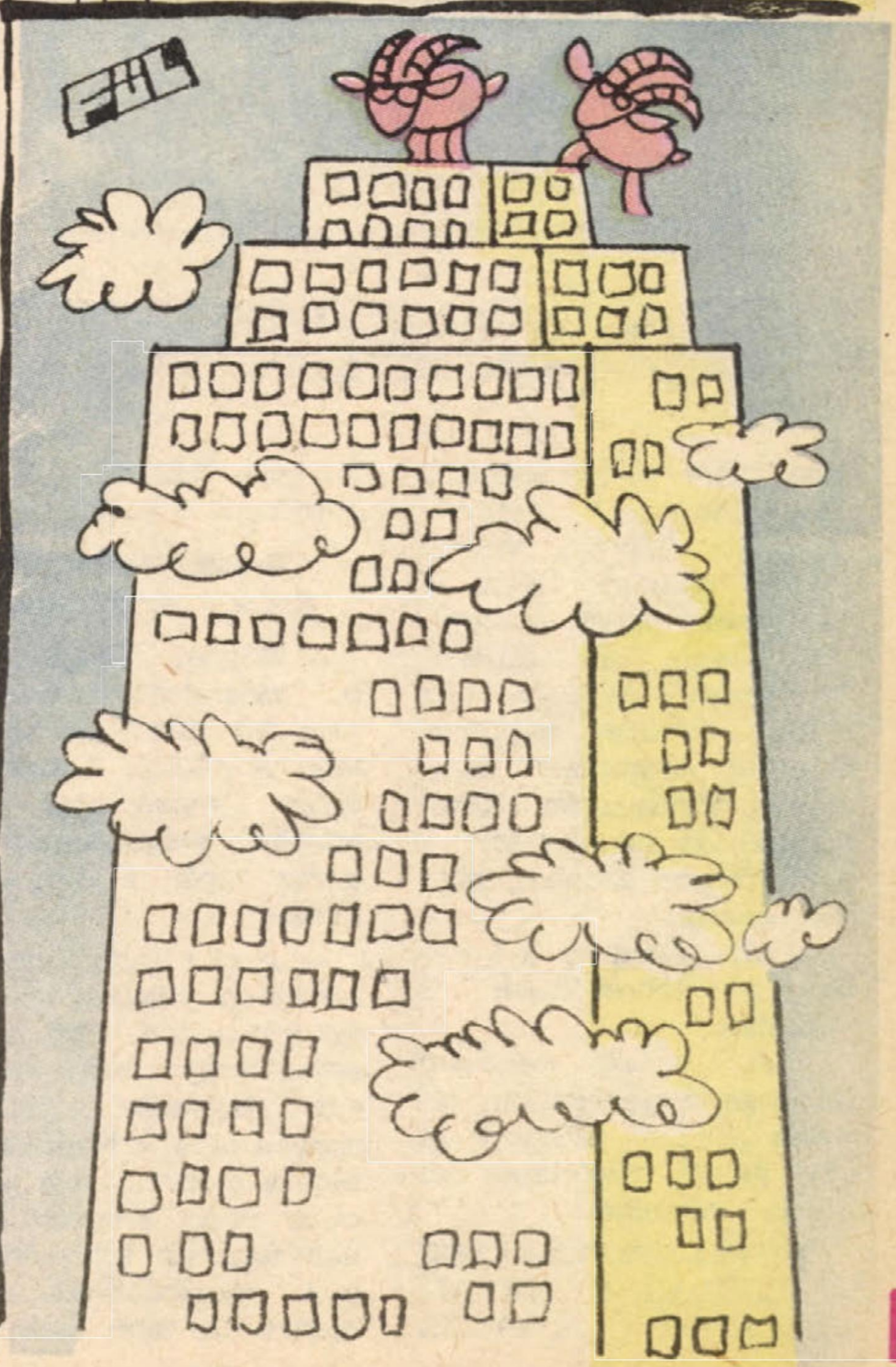
HEGEDŰS, VÁRNAI, BALÁZS-PIRI, BRENNER, DALLOS, SAJDIK, FÜLÖP

IMPORT HUMOR

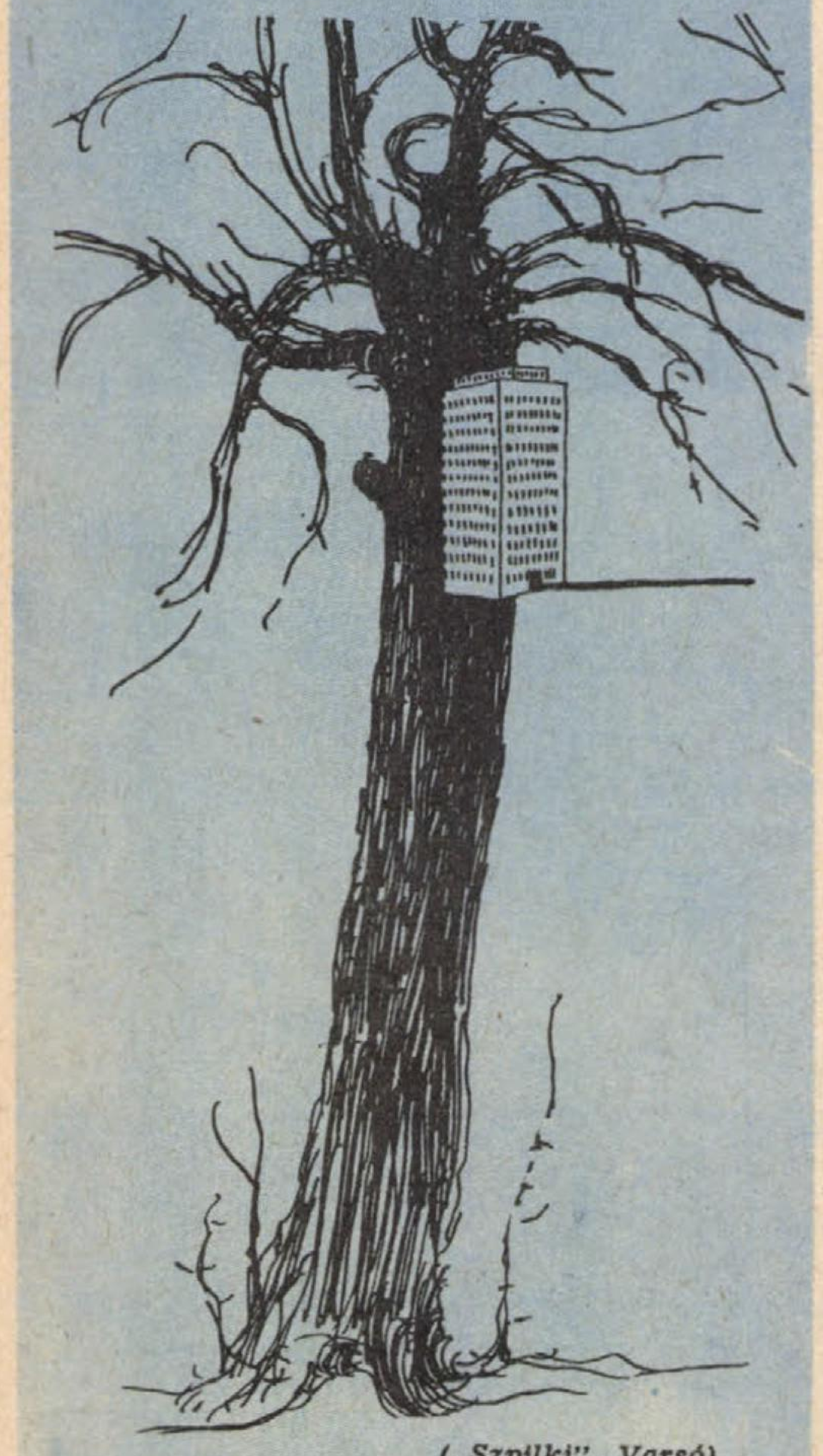
MAGYAROS VENDÉGLÁTÁS

– A következő fogáshoz hozza mindjárt a tűzoltókat is!

(E. Sztolidzanne rajza, Riga)

URBANIZÁLÓDÁS

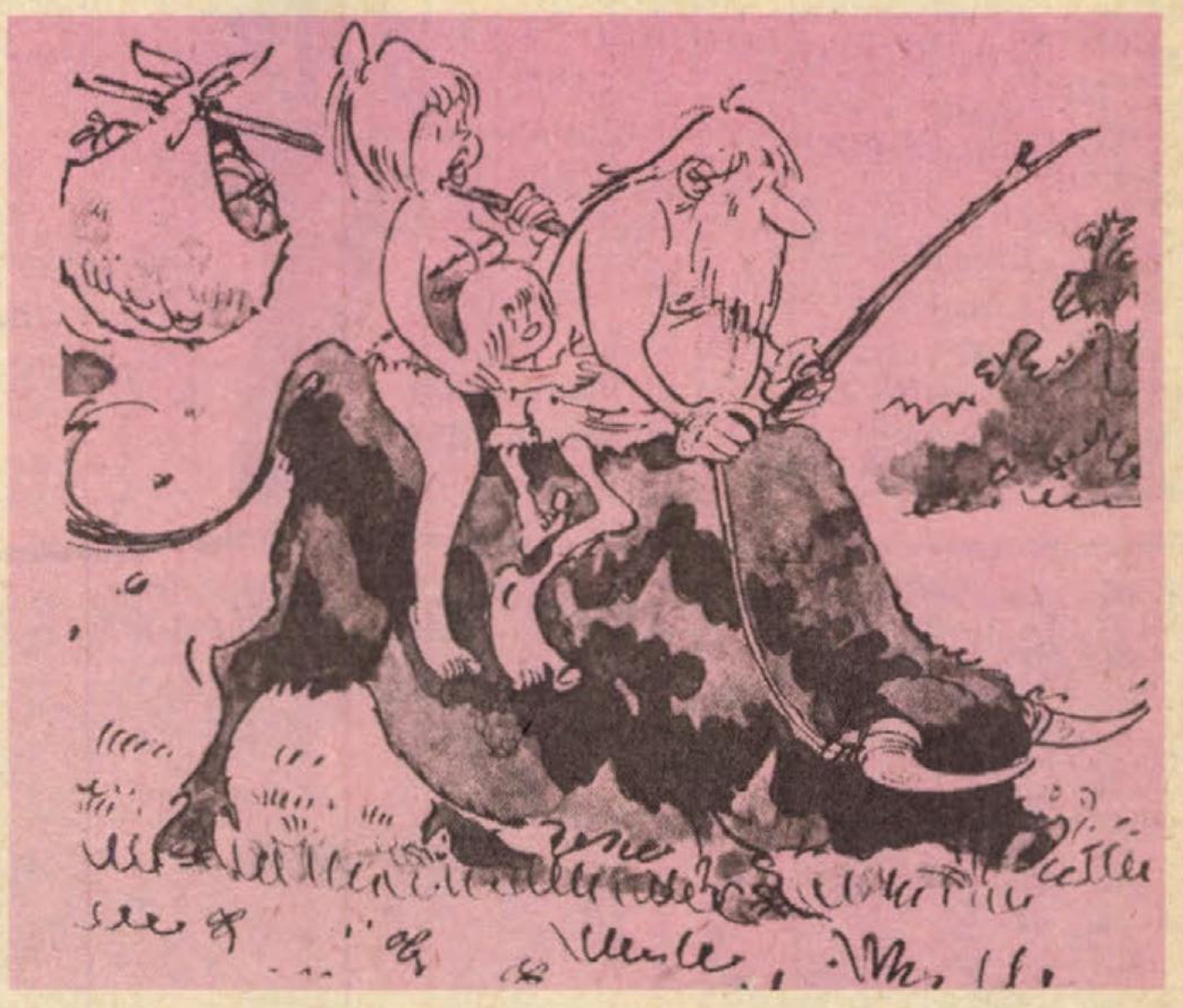
(„Szpilki", Varsó)

– Rendben van, hogy játszol a gyerekkel, de mégsem kellene minden követelését teljesítened!

(„Eulenspiegel", Berlin)

AZ ŐSKORBAN

– Unom már ezeket a vasárnapi autókirándulásokat!

(„Ici Paris")

KUTYASÉTÁLTATÁS

Európa egyik legszebb pontján, a romantikus fekvésű, vadregényes Almásy téren, a napokban ismét rátaláltam régi ismerősömre, Droznicsek Árpádra. Az áldott, áprilisi napfényben, ott sütkérezett megszokott törzspadján. Kezében pórázt szorongatott, a póráz végén azonban nem volt semmi.

— Mit jelent ez a kezében? — érdeklődtem kíváncsian.

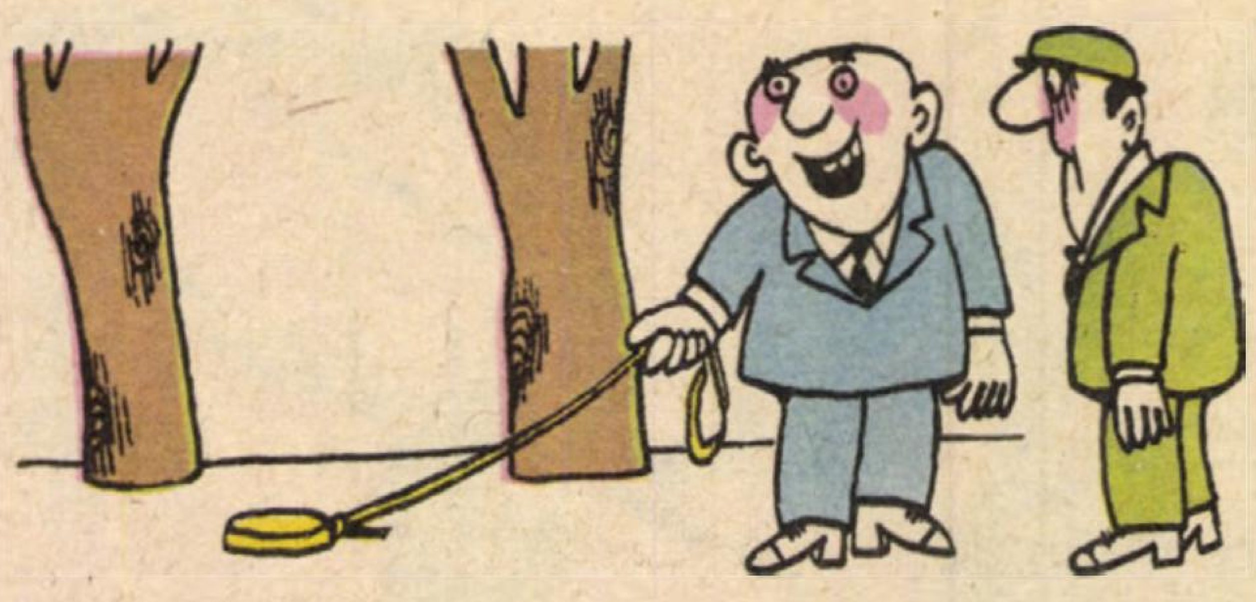
— A póráz szakmám jelvénye. Parancsoljon, olvassa el! — nyújtott át egy gépelt papírlapot az alábbi szöveggel:

KUTYASÉTÁLTATÁST, KIZÁRÓLAG GAZDIVAL, VÁLLALOK. ESETLEG KUTYA NÉLKÜL IS, JUTÁNYOS ÁRON.

Droznicsek Árpád
ember- és állatbarát

— Milyen megfontolásból választotta ezt a nemes hivatást? — kérdeztem Árpádtól. Droznicsek olyan mozdulatot tett, mintha megsimogatná a póráz végén a láthatatlan kutyát:

— Ami a kutyákat illeti, szívemen viselem a derék állatok sorsát. Sok eb az egész napját bezárva tölti egy lakásban. Gazdája csupán arra a bizonyos ötpercre megy le vele az utcára. Pedig szegény párának naponta több óra sétára, ugrándozásra lenne igénye. De nem csak neki, a gazdájának is szüksége lenne a napi egy-két órás sétára, egészséges testmozgásra. Talán megbocsátható, de én a kutyánál is jobban féltem, óvom az Embert. Lassan elfelejtünk sétálni. Nézze meg, mi van a villamosmegállókban. Az utas sokszor 10—15 percet vár a szerelvényre, aztán feltülekszik a kocsira és leszáll a következő megállónál. Nehezére esik kétszáz métert sétálni! Sok turista, vasárnap, szöges bakanccsal, hátizsákkal és Zsigulival megy kirándulni a hegyekbe. Egész úton ki sem száll a kocsiból. Este mégis izomláza van a gázpedáltól. Ezúttal nem a kocogásra hívom fel a közvélemény figyelmét. Gyalogoljunk naponta legalább egy-két órát! Ezért vállalok én kutyasétáltatást, de csak a kutya gazdájával együtt. Lesétálunk az Almásy tértől a Sas-hegyig és vissza.

— Gratulálok. Megint beírta a nevét az Emberiség jótevőinek aranykönyvébe — szorítottam kezet Droznicsek Árpáddal, aztán megkérdeztem:

— Eddig hányan jelentkeztek sétáltatásra?

Árpád büszkén kihúzta magát:

— Alig tíz perce vállalkoztam e nemes misszióra és máris van egy jelentkező. Mégpedig maga!

— De hiszen nekem nincs is kutyám, akit sétáltassunk — válaszoltam kétségbeesetten.

— Mondtam már, hogy eb nélkül is vállalok sétáltatást. Ismerősnek baráti árat számítok — mondta jóságosan Droznicsek Árpád, aztán belém karolt és elindultunk a Sas-hegy felé...

Galambos Szilveszter

TÜCSÖK és BOGÁR

Hiper-szupermarket?

(A Garay téri piacon fényképezte Schweitzer Gyula)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücskööt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Szegfűnek születni Cegléden — rajt az érvényesüléshez. A Magyar—Szovjet Barátság Tsz virágországában a növény számára legkellemesebb melegben nyit szirmot a bimbó. A városi anyakönyvvezető a megmondhatója, mennyire kapós a ceglédi lány; a szövetkezeti kertész pedig, hogy mennyire kapós a ceglédi szegfű — főként ha Léna vagy Nóra. Az ezüstös rózsaszínben játszó Nóra virágsztár, sőt, világsztár.

Rózsának születni pedig már maga az érvényesülés!

(Az Ifjúsági Magazinból nyírta Erdei Lajos)

20.50 Színházi album

Műsorvezető: dr. Váradi György

A műsor vendége: Dersi Tamás

A műsor Gogol: A revizor, Kleist: Homburg hercege, Brecht: Kurázsi mama, Illyés: Testvérek, Kertész Ákos: Névnap, Déry: Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról c. darabjai előadásának kapcsán arra keres választ: miért járunk színházba?

Remélhető e nagy rejtély megoldása?

(A Rádió és Televízióújságban észleltük. mi magunk)

Nagyhét?

(Pratte György fotója a Nemzeti Színház homlokzatáról)

JÓS

Letartóztatták és csalással vádolják Antonio Battistát, az Olasz Mágusok Szövetségének elnökét. Battista számos kliensének jósolt üzleti és szerelmi sikereket, de ilyenfajta jóslatai — sajnálatos módon — igen ritkán teljesültek. Ügyét a római bíróság tárgyalja és eszünk ágában sincs jóslásokba bocsátkozni a várható ítéletet illetően.

Az olasz meteorológusok minden esetre idegesek . . .

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Ki ez a jó megjelenésű, ősz hajú gentleman?

— A börtönigazgató.

— Ragyogó karrier!

— Az. Egyszerű rabként kezdte.

Egy utas, aki először utazik repülőgépen, megkérdi a légikisasszonytól:

— Ejtőernyőt nem kapunk?

— Nem.

— Érdekes. Tengeri hajókon adnak mentőövet.

— Ott igen, de mi nem vagyunk a tengeren.

— Pedig úszni sokkal többen tudnak, mint repülni.

Az apa megígéri a fiának, Dicknek: ha jó jegyet hoz haza az iskolából, kap egy shillinget. Ettől a naptól kezdve a srác csak jó jegyeket hoz haza. A papa gyanakodva megkérdi a fiától:

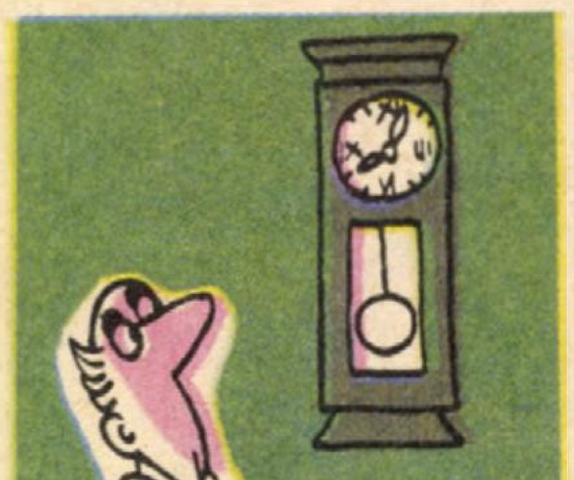
— Mondd, Dick, nem felezed meg te a pénzt a tanárral?

Svenson elmegy az óráshoz: szeretné megjavíttatni a falióráját. Amikor a mester felbontja a csomagot, az órát nem találja benne, csak az ingát.

— És hol az óra?

— Az órának semmi baja. Csak az inga áll.

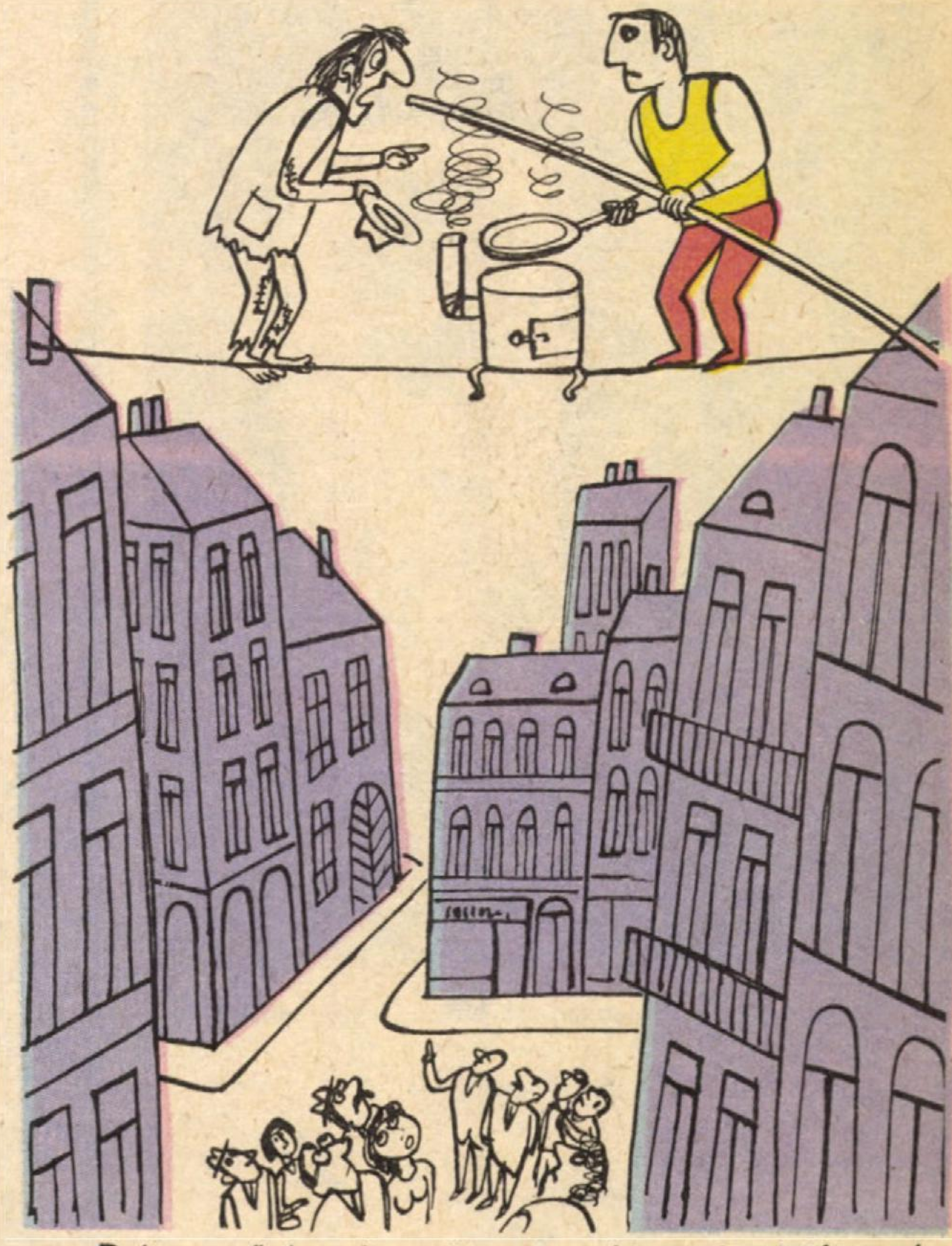
Két jóbarát fogadalmat tesz: nem isznak többé. Maradt azonban egy üveg felbontatlan boruk és most azon tanakodnak: ki igya meg? Hosszas töprengés után megállapodnak a következő játékban: az egyik eldugja a háta mögé az üveget, a másiknak pedig ki kell találnia, melyik kezében van a butélia. Ha kitalálja, közösen megisszák a bort.

— A jobb kezedben — mondja az egyik szesztestvér.

Mire a másik:

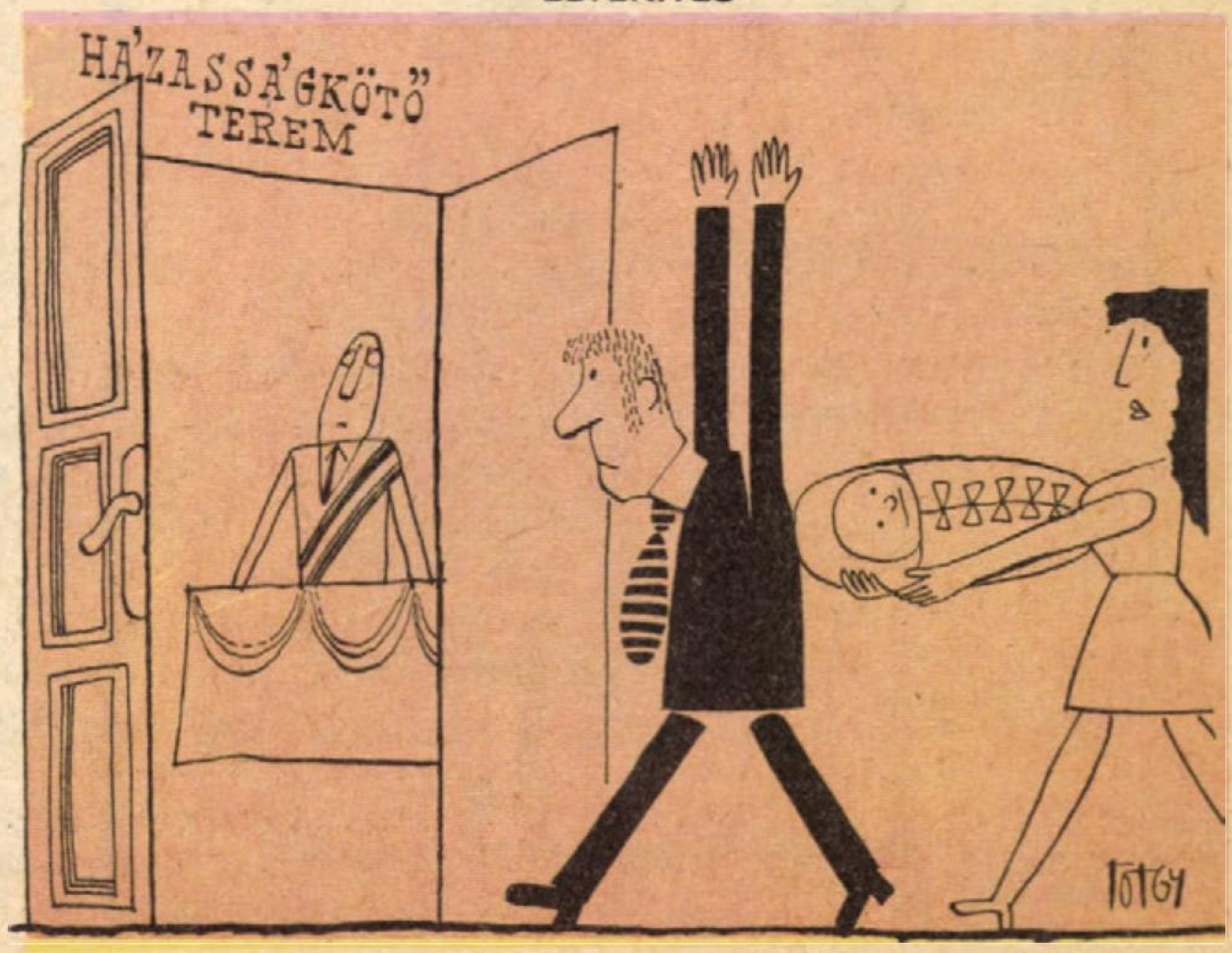
— Na, gondolkodj még egy kicsit...

KÜLÖNÖS TALÁLKOZÁS

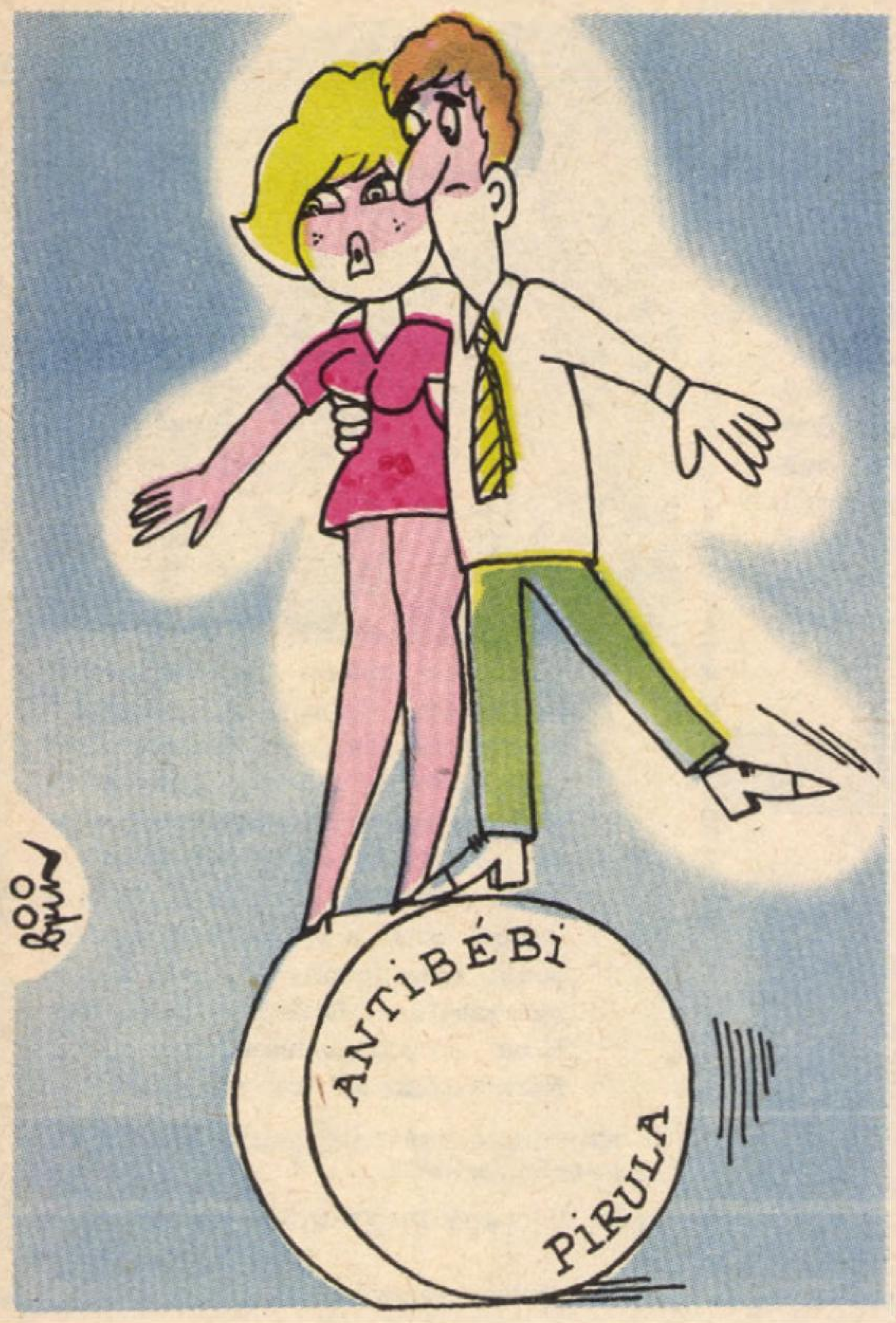

– Drága művész úr, adjon egy kis palacsintát, már szédülök az éhségtől!

ELTÉRÍTÉS

MODERN SZERELEM

TÜDŐSZŰRÉSEN

– Lehelje ki a szmogot! Nem látok semmit!

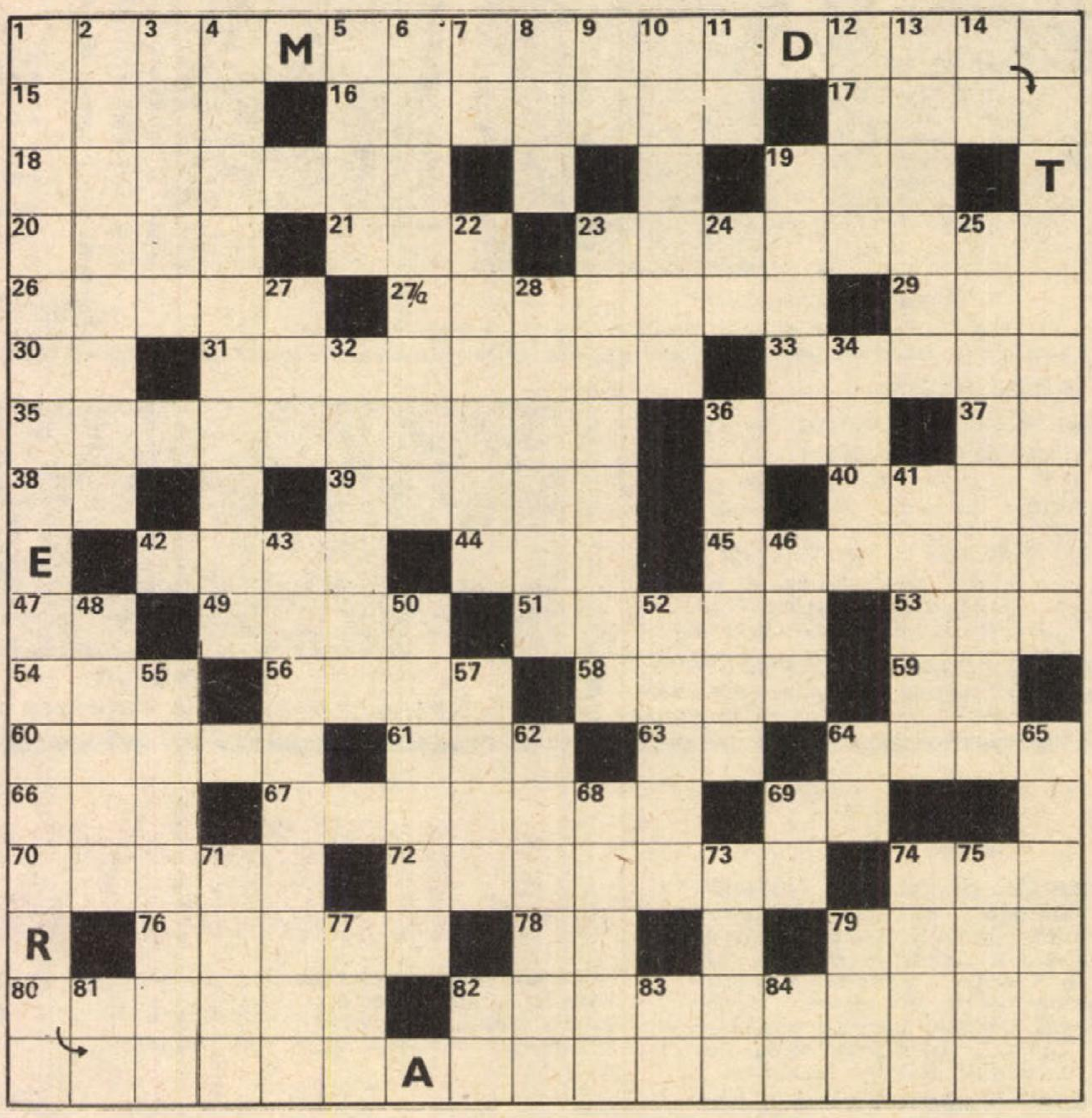
EZ IS SZEMPONT

– Legyek udvarias? Tudja, mennyi nyereségrészesedést kaptam?

Nem kell elhamarkodni

Kovács anyuka így inti kisfiát, Benőkét: *Vízszintes 1.* Benőke némi tűnődés után így válaszol: *Függőleges 1.* Megfejtésként ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb április 30-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

15. Erdélyi főnemes történetíró (1676—1752)
16. A mohamedánok holdévének kilencedik hónapja
17. Nőstényállat szerve
18. A nullánál kisebb számok jelzője
19. Ital
20. A szerelem istene a görög mitológiában
21. . . . ari (afrikai vadászat)
23. A Volkswagen gépkocsik jellemző tulajdonsága
26. Legendás hírű olasz vívó volt
27/a. „Bizonyos összeget .... a költségvetésből"
29. Á. G. E.
30. Kínzó érzés
31. Minden zenére énekelhető szöveg
33. Valamilyen gyümölcsöt szárítással tartósít
35. Bármelyik Keravill-üzletben lehetséges
36. A nap szaka
37. . . ucig
38. D. Z.
39. A bikaviadal színtere
40. Apát — közismert francia szóval
42. Folyó az NSZK-ban (és iparvidék neve is)
44. T. Z. S.
45. Az ostorra is mondják
47. Tegnapután
49. Dávid király székhelye volt
51. Magas kultúrájú indián nép volt
53. Szám, ékezettel
54. E. S. J.
56. Európai nép
58. 1939-től 1945-ig a fasiszta Szlovákia elnöke volt
59. Ezen a napon
60. Ekével teszi az ember
61. Nemzeti Evezős Club
63. M. Z.
64. Török rang volt
66. Jókai is ez volt
67. Folyam Venezuelában
69. Fontos fűszer
70. Wallace keresztneve
72. Lovasmutatvány és heccelődés
74. Somogyi nagyközség
76. Növény, fűszer készül belőle
78. Adok — latinul
79. Francia író, a szadizmus „atyja"
80. Néha az ujjunk a töltőtolltól
82. Madách Imre nyomasztó víziója

FÜGGŐLEGES

2. A VI. kerületben van és Ybl Miklós tervezte
3. Közeli rokon
4. Kíméletlen — közismert idegen szóval
5. A viszály megszemélyesítője a görög mitológiában
6. Bőkezű udvarló
7. Német prepozíció
8. Végtagunk
9. Ősmagyar név
10. Szórakozóhelyen a mulatság végét jelenti
11. N
12. Tenger — franciául
13. Vallásos célokat szolgáló helyiség (vagy épület)
14. Igekötő
19. Nagy helyiségre mondjuk
22. Szerény méretű hús-szelet a főzeléken
23. Teher a hajón, mely az egyensúlyt biztosítja
24. A gallium vegyjele
25. Szövevényes ügy vagy kérdés jelzője
27. Jókai is ez volt
28. Város Olaszországban, a fajanszról nevezetes
32. Török-tatár eredetű nép az ókorban
34. Csillag — angolul
36. Az erdőhöz értő szakember
41. Nyugatnémet kikötőváros
43. . . . ének, az elbeszélő költészet régen művelt fajtája
46. A cukor közepe
48. Pest megyei község (gimnáziumában tanult egy ideig Petőfi)
50. Hajdani híres francia tenyészmén, mely egy remek magyar ló-fajta őse
52. Ritka férfinév
55. A mezőgazdaságban régebben használt szerkezet (újabban tréfásan minden közlekedési eszközre mondják)
57. Nyomorultul él
62. Marat gyilkosa volt
64. Olasz folyó
65. Einstein keresztneve
68. Kozmetikai szer márkaneve
69. Azonos mássalhangzók
71. Kis Antal
73. Nőimitátor — rövidebben
74. A modern francia filmművészet egyik alakja
75. Kikötőváros a Vörös-tenger mellett
77. Z. S. N.
79. . . . ander bég
81. Helyhatározó-rag
82. Egymásután következő két betű az ábécében
83. Világtalan, de „v" nélkül
84. E-vel: könyörög

„NINCSENEK CSODÁK"

című keresztrejtvényünk helyes megfejtése:

„Én egy ilyen gépet már réges-rég feleségül vettem."

A 100 forintos díjak nyertesei:

Várhelyi Flórián 6726 Szeged, Odessza 15/b.

Schanda Katalin 1011 Budapest, Szőnyeg u. 1.

Kuti Gáborné 2194 Tura, Kossuth u. 42.

A nyereményeket postán küldjük el.

```
énegyilyengépetmárr
dug érvelés é e rué
ebéd á s g stamma g
nirvána győzelem ee
ka agyvelő irat als
epe diadalív göndör
ráma tridenti ő izé
trend tiszavirág g
 dryden o ákos mer
busa széll
scott pis
 aneu in
f  jair a
emu r tpl
lepke áek
el agosta
slim k il
éta visko
gülvettem
```

SZILÁNKOK

EGY PÉNZTÁROSNŐ FIGYELMÉBE

Tévedni emberi dolog. De állandóan?!...

*

HÓ VÉGÉN

A mulatós vendég így szól a prímáshoz:

— Van olyan nóta, amit a fülembe húz három forint negyvenért?

*

PROGRAM

— Hol töltöd idén a kétheti szabadságodat?

— Otthon. Várom a szerelőt.

*

MUNKA

— Mit csinál vasárnap?

— Dolgozom.

— Szegény ember. Nem elég munkára a hét hat napja?

— Én c s a k vasárnap dolgozom.

*

FIGYELMEZTETÉS

Házastárstól könnyebb elválni, mint egy rossz szomszédtól.

*

BÉLYEGRITKASÁG

Cvihorek bemegy a trafikba és kér egy forintos bélyeget, aztán büszkén így szól a barátjához, Klepcsányihoz:

— Tudod mennyit fog ez érni 1000 év múlva?

*

KÉRDÉS

— Nem tudna ajánlani egy jó orvost? Akihez férjhez mehetnék?

*

ÖRÖM

— Találtam egy remek parkolóhelyet. Most már csak egy autót kellene szereznem hozzá.

*

GOMB

Brahovácz meséli:

— Éveken keresztül nem volt egy nő, aki felvarrt volna egy gombot a zakómra. Amióta megnősültem, már van, aki felvarrja, de most zakóm nincsen...

G. Sz.

RÉGI PESTI INNEN-ONNAN

KÖNYÖRÜLETESSÉG

A Gyermekvédő Liga elegáns gyűjtőhölgyei bekopogtatnak egy proletár tömegszállásra. Az egyik dáma megrázza perselyét és szól:

— Uram, adakozzon valamit a Gyermekvédő Liga javára... Hisz Önnek magának is vannak gyermekei!

A hétgyermekes, kiéhezett, alighanem munkanélküli apa kétségbeesetten rávágja:

— Tessék — vigyék valamennyit!

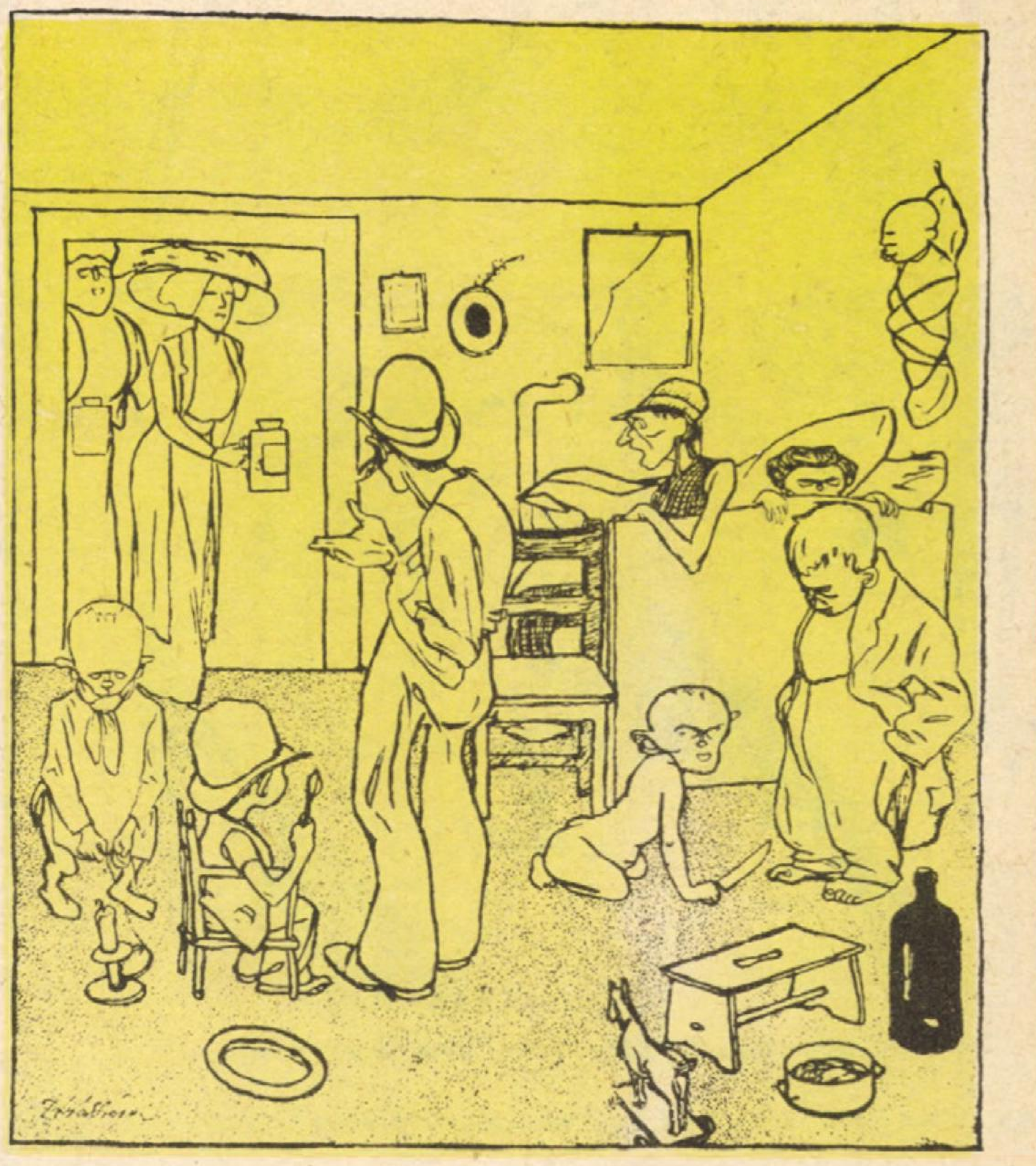
Mi ez?

Jó vicc? Nem, ez semmiképpen sem jó vicc.

Rossz vicc? Sajnos: nem is rossz vicc, hanem a rossz, a legrosszabb valóság torzképe.

Az elmúlt évszázad sok nagy hazugsága között az egyik legnagyobb hazugságnak talán a gazdagodó Budapest szegényeket támogató könyörületét tarthatjuk. Fehér hollónak számított a nemes áldozatkészség, az önzetlen segítség, a tisztes jóakarat. A világi és egyházi „caritas" — a könyörületesség — mozgatója általában az önmegnyugtatás, az önmutogatás volt, sőt valami társadalmi önbiztosítás reménye is: hátha a dühös éhezők megjámborodnak egy karéj kenyértől, az elkeseredett hajléktalanok megbékélnek a menhely garasos szalmazsákján...

A század elején fokozódó fővárosi nyomorúság és a divatos „nyomorenyhítés" szembeállítására közölte 1909 őszén az *Izé* című, merész élclap Zórád Géza kegyetlen szatírájú rajzát. Sajnos: a kipellengérezett „lady patroness"-ek, az álkönyörületes hölgyek, legfeljebb a dühtől és nem a szégyentől pirultak el.

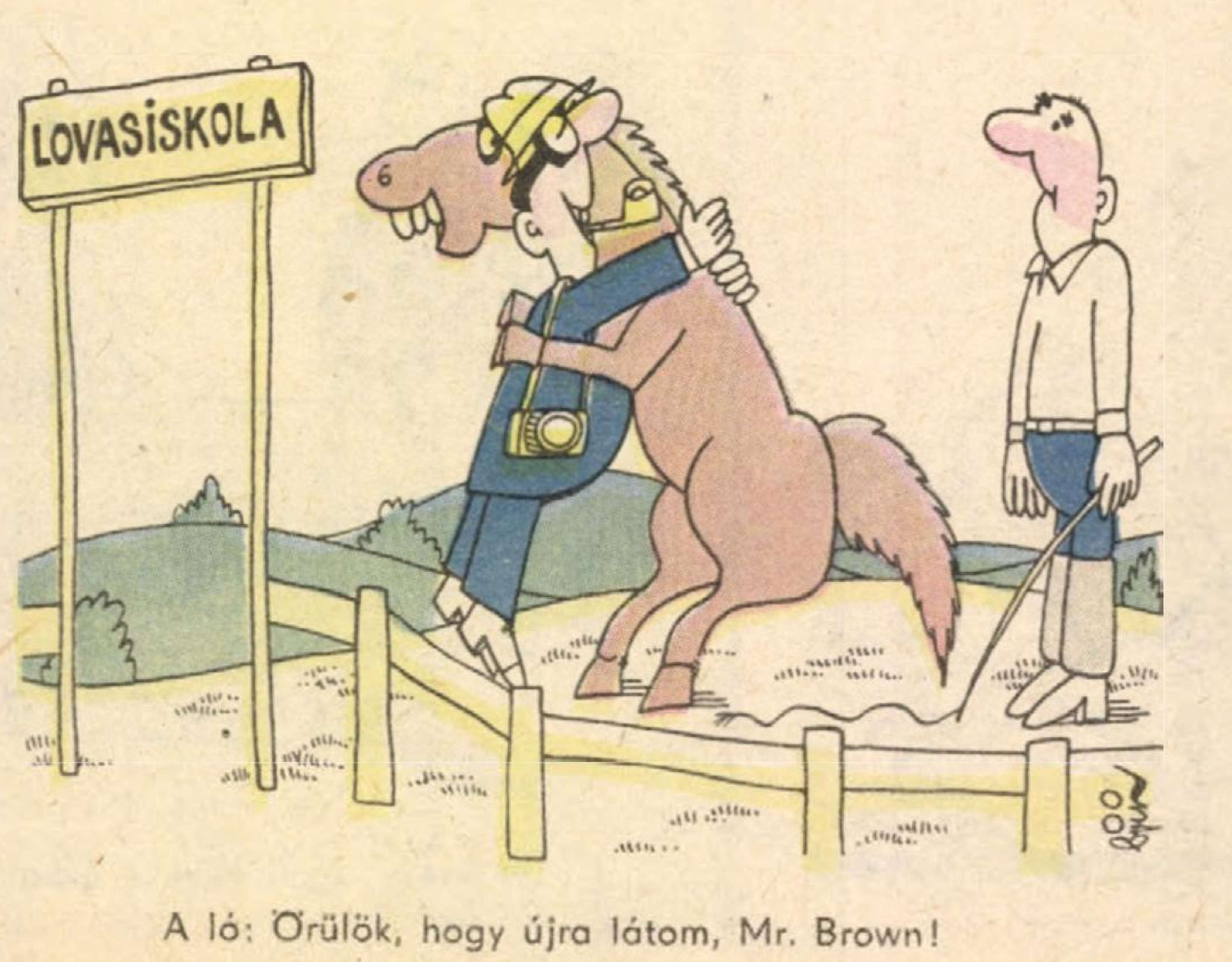
Békés István

ÚJDONSÜLT AUTÓTULAJDONOS

– Mi is szakítottunk a régi barátainkkal. Fuvarozza őket más!

RÉGI ISMERŐS

A ló: Örülök, hogy újra látom, Mr. Brown!

LENT ÉS FENT

(METRO-VÍZIÓ)

A mozgólépcső útjának felén
egy embererdő mélyébe jutottam:
vad, torz vízió tárult ott elém,

ím, halljátok, mily furcsát láttam ottan.
— Két lépcső járt. Lefelé ment a bal sor,
rajt utasok álltak, összenyomottan,

szemlesütve, mint kikben bűntudat forr,
néztek a mélybe, a pokoltól félvén.
Ajkuk rángott a sejtő indulattól,

hogy tűz vár rájuk, alvilági Kék Fény.
— A jobb lépcső felfelé vitte népét.
Boldog mosoly ült szájuk-szemük szélén,

nem mint amazok, nem görbedtek hétrét.
Ajtatos képpel néztek fel a mennybe,
hisz szép létrájuk végén vár a kék ég

és csúcsra jutni bizton nagy szerencse...
Ám pont fordítva történt minden-minden.
A lesüllyedtek egy márványterembe

értek, hol várta őket szinte ingyen
egy halk, gyors vasút, kényelmes és tiszta —
így kedvezett egy jó humorú isten.

...Ám kiket vitt a másik lépcső titka
fel a magasba, mit reméltek mennyek:
oly látvány várt ott, amely ronda, mintha

szép arcot egy ragyás betegség ver meg.
Nem üde lég, nem fényes ég, mi várt ott:
szmog, forgalom, zaj, nagyvárosi szennyek,

durva szavak, magnós rikácsolások,
trágár trógerek, káosz, szürkés utcák,
betonkockákba szobrosodott átok.

...O, nincs ebben, csupán csak egy tanulság:
hogy lent is várhat sok szép és jó rátok,
mert fent sem minden fenékig mennyország.

Bedő István

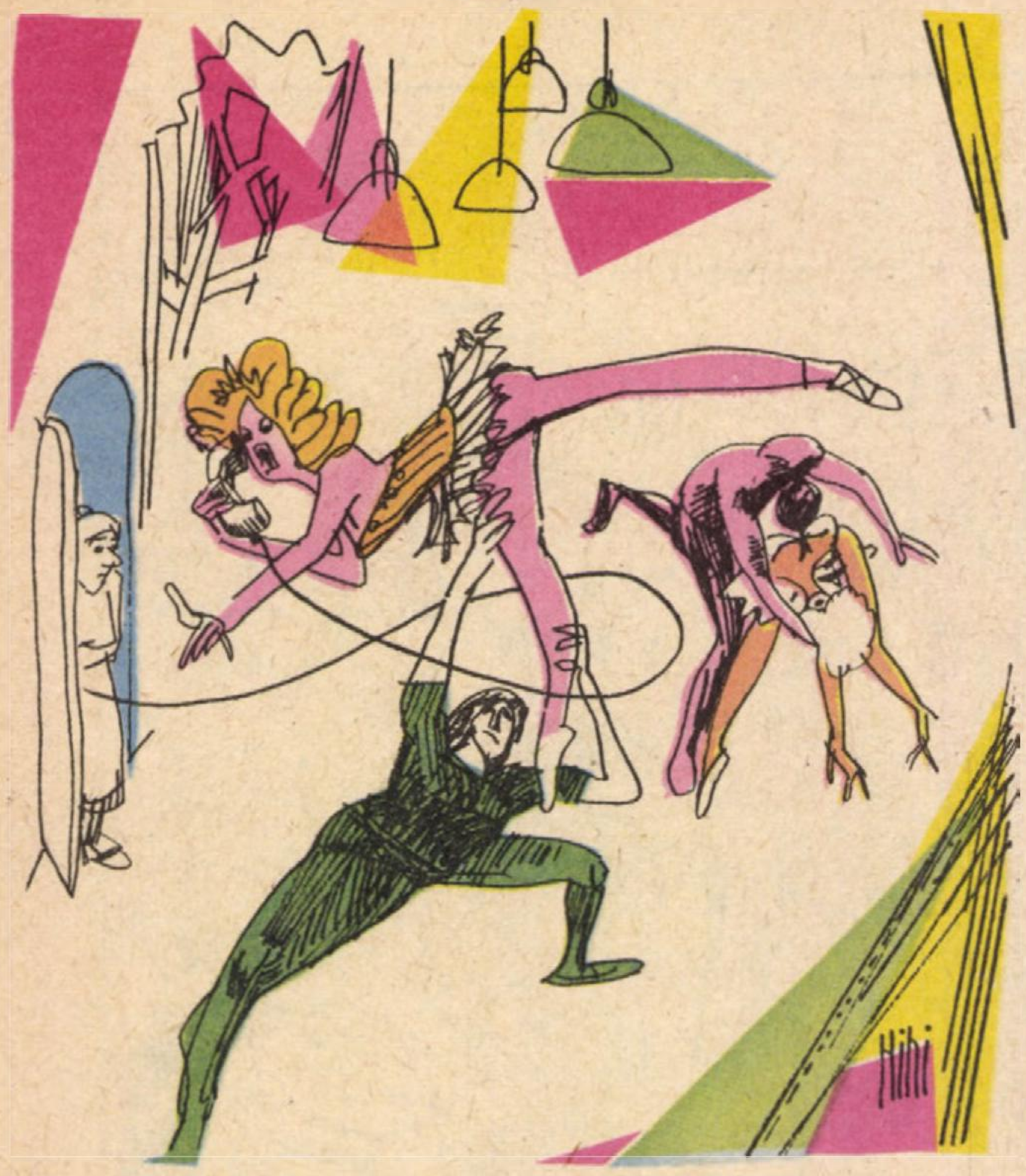
Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. – Levélcím: 1977. Bp. Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Levélcím: 1959. Bp. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337/2-17 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

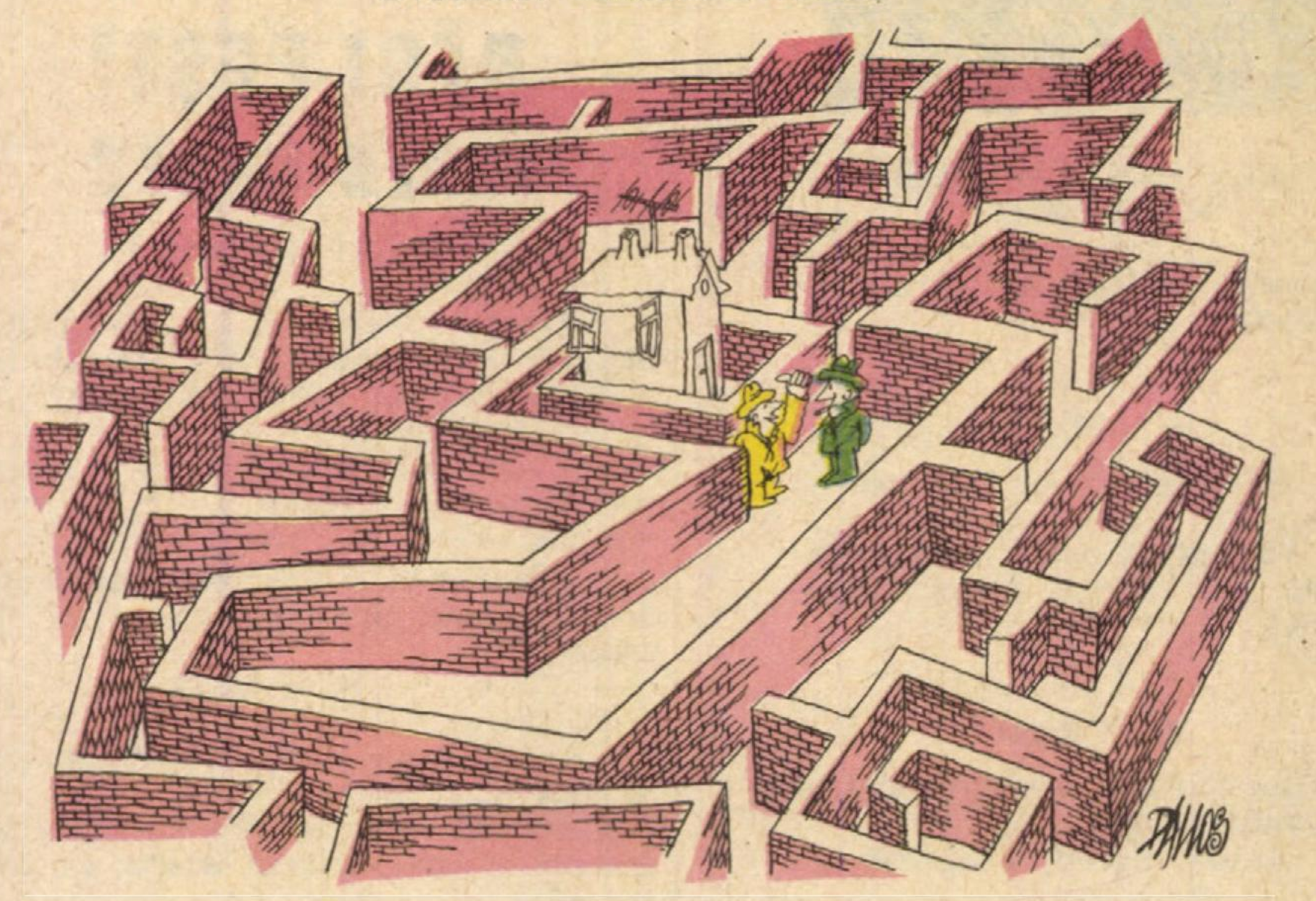
INDEX: 25.504

TELEFON

– Esküszöm neked, hogy most nem érek rá...

ENGEDÉLY NÉLKÜLI ÉPÍTKEZÉS

– Azért építtettem ilyen kerítést, hogy a tanács ellenőrei ne találjanak ide...

MEGGYŐZÉS

– A kedves vendég téved. Ez a leves egyáltalán nem hideg!

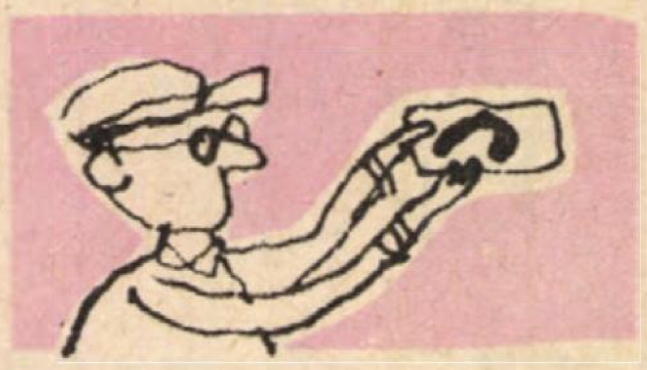
tribün

Ron Jackson, az FC Beresford játékosa 3500 kilométert repült, hogy üzleti útjáról visszatérve részt vehessen a csapat bajnoki mérkőzésén. Az útiköltséget — természetesen — az egyesület fizette.

A mérkőzést az FC Beresford 1:0-ra elvesztette. Öngóllal. Ron Jackson öngóljával.

A svájci válogatott edzőmérkőzést játszott az FC Fribourg csapatával. A zürichi Sport beszámolója a következőképpen kezdődött: „Svájc—FC Fribourg 10:0, Fribourg-stadion, 50 néző (beleszámítva a virsliárust is...)"

Bob Tilly, ausztrál teniszező, egy bírói döntés felett érzett dühében, a közönség közé vágta a labdát. Éppen egy csinos leányzó fejéhez. Bob odament, bocsánatot kért. Két hét múlva megtartották az esküvőt. Veszélyes sportág...

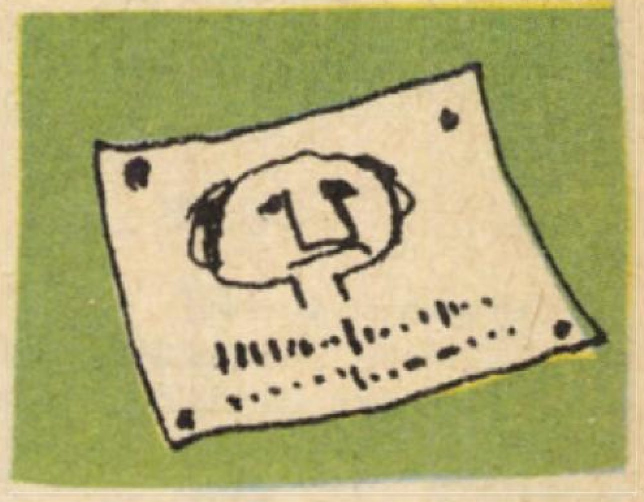

Kolumbiában szenyor Sundheim lett az Év Játékvezetője. A győztes érdekes módszert alkalmazott. Mielőtt megadta volna a jelt a kezdőrúgásra, minden alkalommal pisztolyt húzott elő a zsebéből és maga elé lőtt a földbe. Aztán zsebrevágta a mordályt, és a sípjába fújt. Rendbontás, fütty, reklamálás egyetlen mérkőzését sem zavarta.

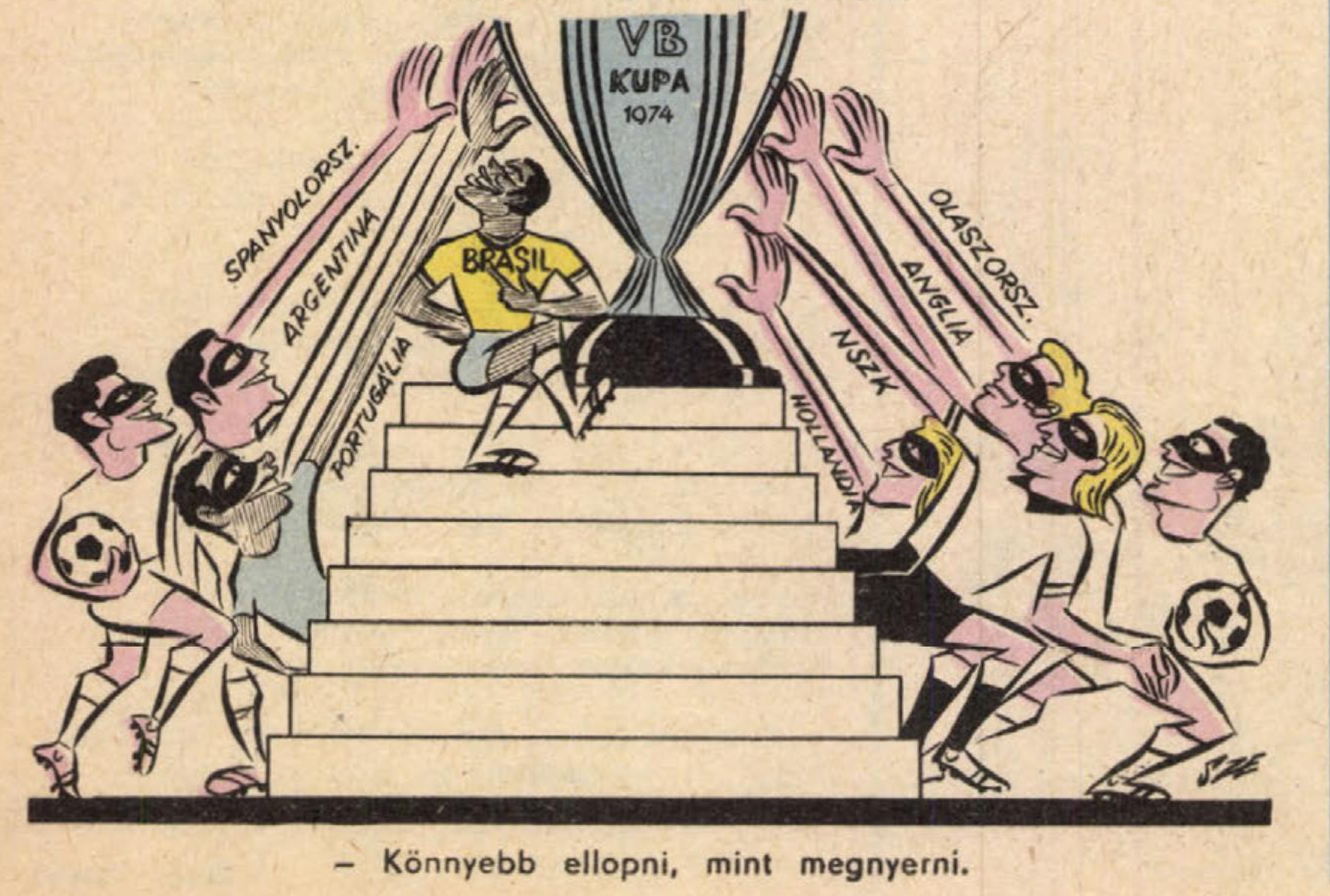

Közönségszolgálat... A Stade Boulogne vezetősége a pálya főhelyén minden alkalommal kifüggeszti a játékvezető életnagyságú fényképét. Ezzel a felírással: „Ha ki akarja tölteni mérgét a játékvezetőn, kérjük itt tegye..."

(p. p.)

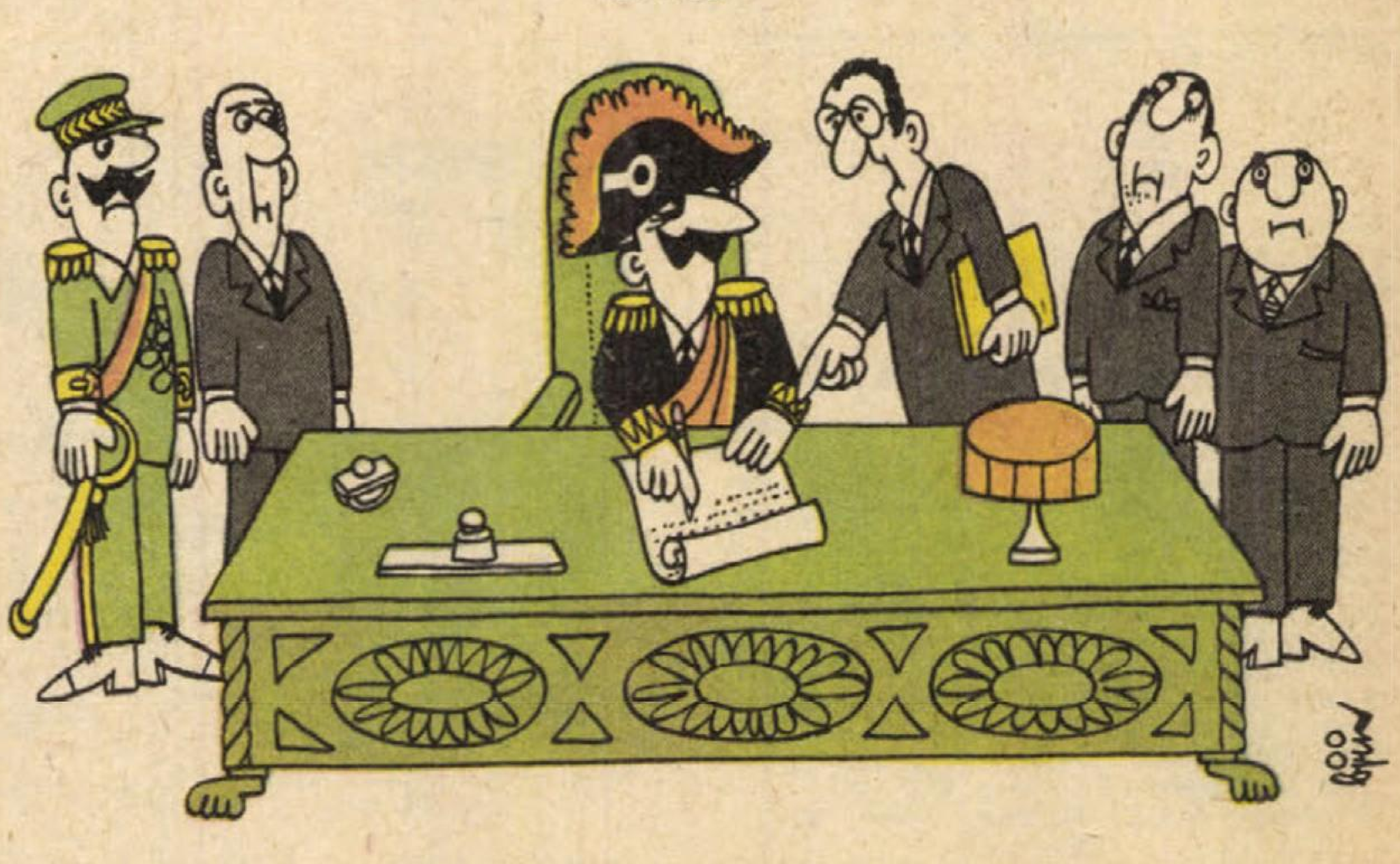

TANULTAK AZ MNK-ÜGYBŐL?

– Könnyebb ellopni, mint megnyerni.

KÍNOS

– Elnézést, excellenciás uram, de azt, hogy „u l t i m á t u m", csak egy l-lel kell írni...